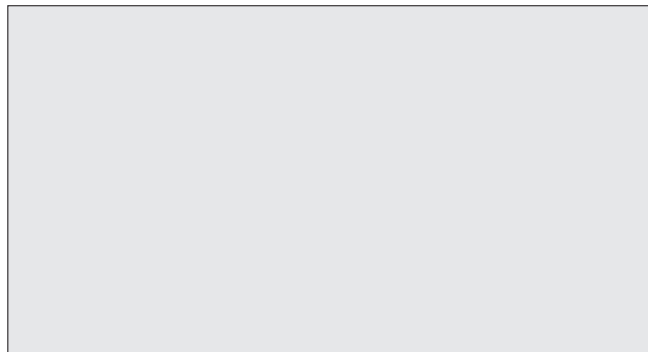

Címlap

SIKERÜLT!!!

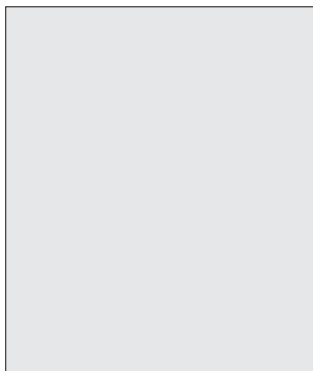
Bevallom, izgultunk, de végül minden a helyére került, és ha volt is egy-két zökkenő, azt úgy vette a rendező csapat, hogy a résztvevők semmit sem éreztek belőle.

Gerzsényi Zsolt és Zsigmond Tibor vezetésével a rendezőség remek munkát végzett, és jött mindenki segíteni, ha más nem, szurkolni a magyar csapatnak, jószerevével mindenki eljött, még azok is, akiket hosszú évek óta nem láttunk, és együtt ünnepelt velünk,

mert ünnep volt ez a VB, a magyar tájékozdási futás nagy ünnepe. És ünnep volt a miskolci VB azért is, mert fiatal válogatottunk tagjai magától értetődő természetességgel jutottak a döntőbe, és ott egyenrangúként, eredményesen küzdöttek. Nagyon komoly fejlődési potenciál van ebben a csapatban! Hegedűs Zoltán szövetségi kapitányt, munkatársait, segítőit a legmagasabb elismerés illeti csupa szív, fáradhatatlan munkájukért. És a jövőben is, ahogy Bobótól tanultam: Hajrá Magyarországnak!

Ez úton is szeretném megköszönni minden támogató, rendező, versenyző, szakvezető, edző, szurkoló és érdeklődő közremű-

Juhász Miklós Fotó: Kovalcsik I.

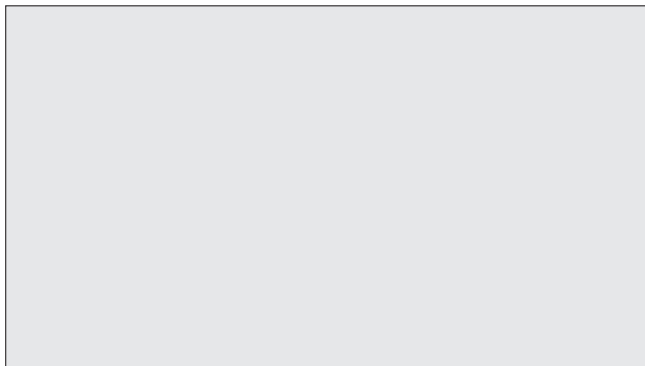
Bevonul a magyar csapat

Fotó: Kutnyánszky E.

ködését, munkáját. Örülök, hogy együtt ünnepelhettünk!

Sporttársi üdvözlettel:

Juhász Miklós

TÁJOLÓ

A Budapesti Tájfutók Szövetségének lapja

2009 VB különszám

A szerkesztőség vezetője:

Schell Antal

Szerkesztőbizottság:

Argay Gyula, Cseresnyés Ágnes, Hajdu Martin, Józsa Sándor, Máthé Fanni, Nemesházi László, Spilkóné Bacsó Piroska
Terjesztés: Keszthelyi Ildikó

Szerkesztőség:

1053 Budapest,
Curia u. 3. II/2.

Tel.: (06-1) 266-35-91

e-mail: tajolo1@t-online.hu

Hivatalos idő:

kedd, csütörtök
16–19 óráig

Kiadja:

a Budapesti Tájfutók Szövetsége

Felelős kiadó:

Bugár József

HU ISSN 1215-8526

Megrendelhető
a Budapesti Tájfutók Szövetségénél,
a szerkesztőség címén.

Nyomda:

HAPPYCARD Kft.

A megnyitó ünnepség Fotó: Bódis P.

A VB A MÉDIA IGAZGATÓ SZEMSZÖGÉBŐL

Néhány nappal a vb után még összevissza kavargnak az emberben az emlények, emlékek, de megpróbálók előremutató okosságokat írni arról, ami történt, illetve arról, ami nem.

Utóbbi a nagy fájdalom: már a vébé előkészítése során jól látszott, hogy a magyar médiát mennyire nem foglalkoztatja a tájfutás, így nem sikerült akkora felhajtást csinálni az esemény körül, mint amit megérdemelt volna. A tev az volt, hogy majd a vébé kapcsán felhívjuk a sportágra a figyelmet, de kiderült, a sportújságírók is a cégük követelményrendszerének keretei között dolgoznak, természetesen a saját érdeklődési körüknek megfelelően. Újságíróként a saját szakterületemen én is az olvasók érdeklődésének megfelelően választok témát, így noha fájdalom volt tudomásul venni, kénytelen voltam megérteni azt, hogy a hazai sportrajongók tájfutás iránti igénye minimális.

Miután a sportnapilap részéről is egyértelművé vált, hogy hiába van világbajnokságról szó, a fizetett pénz nagyságától függ az, hogy mennyit foglalkoznak egy olyan sporteseménnyel, melyre önmaguktól nem kíváncsiak az olvasók, nagy illúzióink már nem lehetnek. Egyértelművé vált, hogy újságírói energiát szinte senki sem fog belefecélni, ezért abban gondolkodtunk, hogy adjuk személyre szabott tartalmat annak, aki szívesen foglalkozik a tájfutó vébével. A MediaGo Holding segítségével így jött létre együttműködés például a Juventus Rádióval, a Szársporttal és a Budapest Funzine-nal, a Magyar Televízióban is ment az esemény promója, személyes ismeretségek révén beszélünk többször is hosszan a radiocafé 98.6 műsorában, illetve jelent meg hosszú előzetes a vébééről az fn.hu sportrovatában.

A nemzeti hírugynökség, az MTI nagyon korrekten viszonyult a vébéhez. Részletesen tudósított már a korábbi sajtótájékoztatókról is és az ő híreit vette át sok online médium is. Az, hogy a vébé alatt

sok online sajtótermékben jelentek meg a hírek, eredmények, annak köszönhető, hogy az általunk küldött összefoglalókat az MTI mellett a Nemzeti Sport Online is mindig kiadta, közölte és ezeket át is vették a többiek. Persze ettől még tény, hogy a nyomtatott sajtóban nagyon szerény volt a megjelenés, annak zöme is a megyei lapokkal jó viszonyt ápoló tájfutóknak volt köszönhető. Nyilván bosszantó, hogy a velünk párhuzamosan rendezett vébé kapcsán hosszú percekig beszélhet arról a tévében valaki, hogy csengettett-e a főbíró, vagy sem, de aki ismeri a fogathajtás, illetve a világbajnoki győzelemre esélyes hazai fogathajtók pénzügyi hátterét, az érti ezt a jelenséget.

Fotó: Kutnyánszky E.

Ennyit a küzdésről a magyar médiával, ami főleg annak fényében nagyon kontrasztos, hogy a külföldi újságírókkal foglalkozva teljesen más tapasztalataink voltak. Míg a magyarokat lasszóval kellett fogni az eseményre, a külföldiek közül volt olyan, aki kaját követelt magának a sajtósátorba, egy másik külön bejáratú fotós helyet akart, egy harmadik az erdőben odébb akarta tenni egy ellenőrzőpont objektumát, mert akadályozta a fotózásban, egy negyedik pedig az utolsó nap visszakövetelte a végül korlátlanán tett internet-használatért fizetett 20 eurót. Több, mint 60 külföldi újságíró érkezett, s noha nagy részük értékelte a rendezők munkáját és erőfeszítéseit, többen és többször is kifejezetten tahó módon viselkedtek. Tény, hogy akadtak gondok

az erdő környékén az internetkapcsolattal, de a fotósok például elvárták volna, hogy a pályakitűzés és célépítés legfontosabb szempontja a megfelelő fotóhelyek biztosítása legyen. Többen a szemünkbe mondták, hogy ha nem akarunk rosszat olvasni a versenyről, akkor mindent meg kell tenni az újságírókért, amivel egyet is értek, azzal a kitétellel, hogy a lehetőségekhez képest. Ezzel együtt érdekes volt látni, hogy más országokban mennyire fontos a médiának a tájfutás. Az egyes svájci és skandináv újságok között komoly verseny volt a leggyorsabb közlésért, két svéd fickó pedig szinte paparazzi módra követte a mentőt, majd készített minden kérés ellenére felvételeket a súlyosan sérült Martin Johansonról. Mivel azok a képek komoly helyen és méretben szerepeltek svéd bulvárlapokban is, szerzője – kollégái szerint – tekintélyes summát is zsebre tehetett.

Szerencsére nagyon pozitív élményeink is voltak. Bréza Zoltán, az MR6 miskolci tudósítója például láthatóan nagyon élvezte a versenyeket és kitűnő összeállításokat készített a Kossuth rádióba. Emellett igen pozitív visszajelzéseket kaptunk kívülállóktól a sprint tévéközvetítésével kapcsolatban is. Ezek a példák azt mutatják, hogy igenis van értelme dolgozni a sportág egyre szélesebb körben történő megismertetésén.

Végül néhány szót a visszhangról. Ami belülről úgy tűnt, hogy néha bizony döcöc, az újságírók visszajelzései alapján igen jól működött. A firkások haragja inkább amiatt zúdult ránk, hogy személyes igényeiket minden erőfeszítésünk ellenére sem tudtuk mindig kielégíteni, a lényeggel, vagyis a versenyekkel, a térképekkel, a pályákkal kapcsolatosan nem hallottunk negatívumokat. Még a versenyzőket alaposan megosztó „töröljük-e a férfi váltót” kérdésben is úgy tűnt, elfogadják a rendezőség döntését.

Kévszabad percünkben a versenyek idején is figyeltük a vébé külföldi sajtómegjelenéseit, ezeket a következő hetekben összegezzük, s visszatérünk majd rájuk.

Ács Gábor

Középtávon Thierry Gueorgiou MEGVÉDTE VILÁGBAJNOKI CÍMÉT

A második Magyarországon rendezett világbajnokság első száma a középtáv volt. Ez volt az első a selejtezők sorában augusztus 16-án, és az első döntő is, 19-én.

A selejtező nem szolgált nagy meglepetésekkel. A csapatvezetői értekezlet és a Hungária kupa versenyrésztítője alapján a csapatok már előre sejtették, hogy a hosszútáv selejtezővel közösen letiltott területből a középtáv pályái a Bükkzentkeresztől délre eső Galuznyahegyen lesznek megtekerve. Tudtak azért a rendezők meglepetéssel szolgálni: a hét folyamán később is alkalmazott, szokatlanul hosszan széthúzott rajtfolyosóval, ahol 8 perccel előbb kellett beállni, de így is néha csak versenytempóban való futással lehetett időre odaérni a következő kordonhoz.

A címvédők és további éremesélyesek könnyen vették az akadályt, és a magyarok is viszonylag jól szerepeltek. Kovács Ádám az 5. helyen jutott be, és Kelemen Bernadett ill. Makrai Éva is a bejutó helyek első kétharmadában végeztek. Nem illet, hogy problémát jelentsen a bejutás Domonyik Gábornak sem, hiszen ez a terület szolgált alapul a GPS-es térkép-helyesbítésről több mint egy évtizeddel korábban írt diplomamunkájának, és ő is kvalifikálta magát a 11. helyen. A felnőtt VB-újonc Szabó András viszont minden korábbi korosztályos világversenyen szerzett tapasztalata ellenére nagyot hibázott rögtön az első pontra, és így nem jutott a döntőbe, pedig a későbbi átmenetek részdíói alapján neki is meg lett volna erre az esélye. Még idegesítőbb volt Szerencsi Ildikó esete, aki mindössze 14 mp-cel maradt le a döntőről a 16. helyen, miután a pálya közepén két egymást követő pont-ra is hibázott.

Három nappal később a döntőre Bánkúton került sor. A terepválasztás logikus volt: a Bükkben a fennsík biztosít megfelelő lehetőséget a középtáv által elvárt, a technikás pontokra és átmenetekre fókuszáló pályakitűzésnek, hiszen itt van viszonylag kis szint mellett kevésbé

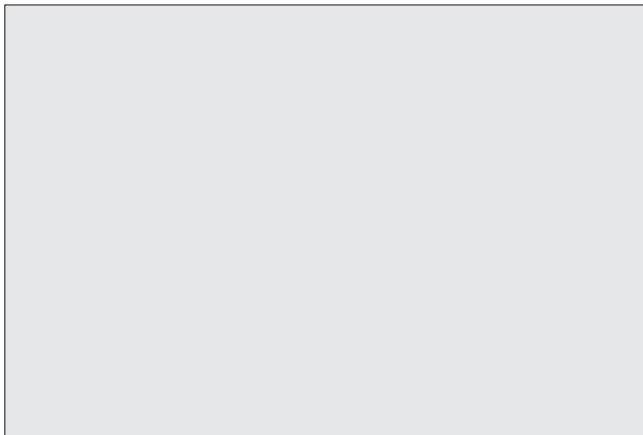
homogén növényzet és eközben sok pontszerű (szikla és domborzati) tereptárgy.

A selejtezőhöz képest a nézők számára a két kivetítő jelezte a célban egyből, hogy itt már élesben megy majd a küzdelem. Sokáig kérdéses volt, hogy sikerül-e finanszírozni az élő közvetítést, hiszen a kivetítőket csak akkor lehet igazán kihasználni, ha TV-s pontok is vannak, így együtt viszont ez képezte a legnagyobb, több tízmilliós tételt a VB költségvetésében. Márpedig ma már egy fokmérője a tájfutó VB-knek a vizuális technika használata, az évtized 8 világbajnokságából csak Japánban és Ukrajnában nem volt ilyen. Szerencsére végül a skandináv és a svájci tévétársaságok hajlandók voltak fizetni az adásért, és a saját fékélmimet megcáfolva a helyszínre is jelentős számú néző jött át a Hungária Kupáról, így valószínűleg akkor is megérte a beleölt energia és a – nyilván a Hungária nevezési díjaiból átcsoportosított milliók –, ha sok, a VB iránt nem érdeklődő HK résztvevő utólag panaszodik a verseny alárendelt szerepe miatt.

Domonyik Gábor Fotó: Kutnyánszky E.

Visszatérve a VB-re, a két nem versenye a most már hagyományosnak mondható időbeli elkülönítéssel zajlott, a nők kezdtek. A rendezőknek némi extra feladatot adott, hogy a rádiós pontok korábban és előző nap is kipróbált frekvenciáján, aznap más jelek is bezavartak, így újra kellett programozni és lóhalálában újra kivinni az adóvevőket. Az első rajtolókról kicsit le is csúsztak, de a fordított sorrendbeli rajtolás miatt ez nem volt zavaró.

Középtávon világbajnok: Thierry Gueorgiou és Dana Brožkova
Fotó: Kutnyánszky E.

Sötér János pályakitűző és Thierry Gueorgiou Fotó: Kutnyánszky E.

A működő adókról beáramló idők közül aztán a tavalyi hosszútávú világ bajnok Dana Brožkova részidői tűntek jónak, aki a pálya vége felé erre még azzal erősített rá, hogy befogta a későbbi sprint-világ bajnok Helena Janssont és saját húgát, Radka-t is. A később rajtoló nagygyűk már nem is tudták megverni, mivel mindegyiküknek volt egy hibája a pálya első felében. Így Csehországba került az arany, aztán a norvég Marianne Andersen gyűjtötte be sokadik ezüstjét, és a tavalyi szülés után egy bronzsal tért vissza az elnyúlhatetlen Simone Niggli.

A férfiak versenye hasonló forgatókönyv szerint zajlott: a címvédő Thierry Gueorgiou szállította az etalon-időket a rádiós pontokról, és bár még hat selejtezőcsoport győztes, ill. második helyezett indult mögötte, ők ezeket az időket megdönteni már nem tudták, csak a dobogós helyeket elfoglalni. A második Daniel Hubmann, a harmadik Matthias Merz lett egyaránt Svájcból, sőt a negyedik helyre is honfitársuk, Matthias Müller futott be, míg az ötödik egy másik francia, Francois Gonon volt. Ez azt jelentette, hogy a legjobb skandináv csak a hatodik helyre volt jó a svéd David Andersson személyében. Gueorgiou-nak viszont ez volt a 6. középtáv anyanya (és a két évvel ezelőtti kijevi sprint-arannyal együtt összességében a 7.)

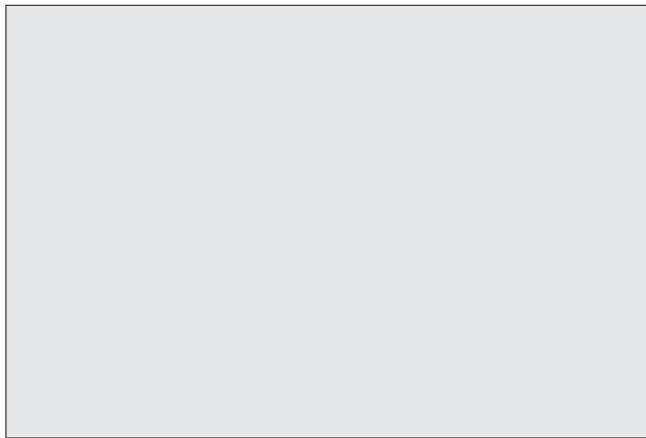
A magyarok szereplése ezen a napos saj-

nos meglehetősen kudarcosra sikeredett. Még Kovács Ádám sem volt elégedett a 25. helyével (lásd a vele készült interjút), a többiek pedig már a pálya elején nagyobb hibákat vétettek. Kelemen Detti ugyan átmenetet is nyert, ezt azonban már egy vonat tagjaként tette, mivel több versenyző is beérte egészen a 8 perccel utána induló Aija Skrastináig, aki egyébként a – lett versenyzőtől rendkívül előkelő – 9. helyet szerezte meg. Doma úgy nyilatkozott, hogy az első körbeli nagyobb hibája után nem tudott már megfelelő futótémpót diktálni magának, pedig a hiba nélkül egy 41,5 perc körüli időt elér-

hetőnek tartott volna, és az ezzel járó kb. 20. hellyel is elégedett lett volna. Makrai Évi pedig, aki talán a legelhivatottabban készült erre a VB-re a magyar csapatból, egyértelmű csalódásként élte meg a futását. „Sejtettem, hogy fizikailag kemény futás lesz, mégis alulbecsültem. Aznap egyszerűen nem jött ki a lépés, bizonytalan voltam, és hiányzott az ilyen terephez szükséges agresszió. Hibák nélkül a 25. hely körül végezhettem volna. Az általam áhitott 10-15. helyhez az ideihez hasonló további 2 év edzőmunka kellett volna.”

Őszintén szólva, számomra kissé érthetetlen is volt, hogy több erős versenyzőnk is miért a középtávot preferálta a – világklasszisokat leszámítva – választásra kényszerítő VB-programból. Lehetett tudni, hogy az Olaszkapu és Bánkút közötti letiltott terület, elején a Huta-bérccel technikásabb és nehezebben futható lesz, mint a többi bükki (edző)terep, nem beszélve a hazai versenyeken megszokott technikai és futathatósági színtről. Ráadásul az is sejthető volt, hogy a téli vihar után a terep még küzdősebb lesz. Kétségtelen persze, hogy nem lehetett jól választani, mert a Csanyik erdei sprintjéhez sincsen hozzászokva a magyar élmezőny. Személy szerint ezt hiányoltam a leginkább a miskolci VB-ből: vagyis egy kis hazarendezést, a magyar versenyzőknek fekvő terepválasztást ill. versenyprogramot.

Skuló Marci

Svájci öröm: Daniel Hubmann, Simone Niggli és Matthias Merz Fotó: Bódis P.

A BÜKK A KEDVENC TEREPEM

Kovács Ádám nyilatkozata

Idén választottad először a hosszútáv mellett a középtáv a rövidtáv helyett, mi ennek az oka?

Ádám: Amikor megtudtam, hogy a rövidtáv nem Miskolc belvárosában lesz, hanem erdei terepen, akkor kezdtem ezt a váltást komolyan fontolgatni. A végső döntést a válogató versenyek előtt nem sokkal hoztam meg.

A Bükkben nőttél fel gyakorlatilag, milyen elképzelésed volt a terepről?

Ádám: Igen, a Bükk a kedvenc terepem, szeretek itt versenyezni. Konkrétan ezen a terepen is futottam már néhányszor, de már elég régen, úgyhogy nem emlékeztem pontosan a részletekre.

Tervezgtél előre rajthelyet, átmeneteket, mennyire kaptad azt, amire számítottál?

Ádám: A terepet a régi térkép alapján a csapattal jól kielemeztük, de amikor a verseny előtti utolsó team leader's meetingen elmondták, hogy Bánkútról visznek minket busszal még 10 km-t, akkor eléggé valószínűvé vált, hogy Olaszkapunál lesz az előrajt. Sejtettem, hogy a pálya ezen a dombon fog kezdeni, de úgy gondoltam, hogy csak 2-3 pont lesz rajta, ezért meglepődtem, hogy végül 9 pontot kellett fognunk ott. A terepet tekintve azt kaptam, amit vártam, talán a tavalyi vihar miatt volt a futhatóság jóval nehezebb, mint ami egy bükki terepet jellemez. Azt is tudtam, hogy a cél környékén is volt hatása a viharnak, ezért nem lepődtem meg az irtáson, amibe két pontunkat is elrejtették (az egyik ráadásul TV-s pont volt).

Hogyan sikerült a selejtező, elégedett vagy a bejutási helyeddel?

Ádám: A vasárnap selejtező jól sikerült, az első harmadában akartam végezni a futamomnak,

hogy jó rajtom legyen a döntőben. Ötödik bejutóként ez sikerült is, bár ha a selejtezőben nem gyűjtök össze másfél percnyi hibát, akkor még jobb helyről rajtoltam volna. Utólag elég szerencsétlennek bizonyult a rajtpozíció, mert a döntőben az egész verseny alatt nem láttam senkit – nem értem utol az előttem két perccel rajtoló norvég Audun Weltzient és engem sem ért utol a mögöttem induló orosz Leonid Novikov. Ha lett volna esélyem együtt futni mással, az tempóban is segített volna, és még nagyobb biztonságot adott volna a tájékozódáshoz.

Mit vártál magadtól a döntőben?

Ádám: A verseny előtt egy tizenleje (10-15.) helyet tűztem ki magam elé, ami reális célnak bizonyult. Utólag elemezve bosszant az átfutópont utáni két nagyobb bakim (+58" és +1:12"), mert azok nélkül a 13. helyen végezhettem volna.

Ádám az utolsó ponton Fotó: Bódis P.

Milyen pluszt adott neked, hogy a világbajnokságot itthon, ráadásul az edzőhelyszíneid környékén rendezték?

Ádám: Nagy előnynek tartom, hogy ismerős terepeken futottam, hiszen ha ránéztem a térképre, rögtön tudtam, mire számíthatok, ami külföldön inkább ritkán adatik meg. A szurkolói hangok nagyon jól estek, mutatja ezt az is, hogy az átfutó pontra nyertem az átmenetet. Persze megvan ennek az árnyoldala, sokkal jobban izgultam minden futás közben.

Riporter: Makrai Éva

A középtávú férfi döntő pályájának eleje. A teljes pályát és Kovács Ádám pályaelemzését következő számunkban közöljük.

MAKRAI ÉVA PÁLYAELEMZÉSE

2009. augusztus 16. Bükkszentkereszt, középtáv selejtező W2: 4100m/170m/16 p. Pályaelemzés Makrai Éva 10. hely, 31:18

Rajt előtti gondolatok: magam is meglepődtem, hogy milyen nyugodtan lépek be a rajtkordonba. A hazai pálya adta magabiztosság óriási fegyvertény. Az előrajtból a rajtba 8 perccel kellett haladni, ami elég megerőltető tempóban, szinte végig fölfelé zajlott, úgyhogy rendesen megizzadva érkeztem a rajtbójához. A higgadtságom a pálya végéig kitartott, úgyhogy nagyon örülök a kiegyensúlyozott teljesítményemnek.

1. pont: egyszerűnek tűnő iránymenet, amivel nem is volt gondom, és nagyon elcsodálkoztam, amikor a pont körüli ácsolatot hamarabb észrevettem, mint a sziklát, hiszen az ácsolat nagyobb volt nála.

A 2. pontra együtt haladtam a velem együtt rajtoló brit Rachel Elderrel, hibátlanul odafigyeltünk a messziről viritó ponthoz (neki nem ez volt, ő tovább ment a sziklák felé).

A 3. pontra figyeltem, hogy a szintemelkedésem pontos legyen, majd a gerincen a jelleghatárt és a meredekséget figyeltem átbukáskor. Ismét együtt voltunk Rachellel.

A 4. pontra második részidőt futottam, aminek nagyon örülök. Tudtam, hogy ha jól tartom a szintet, akkor teljes sebességgel mehetek addig, amíg a zöld fehérre nem vált. Kis szerencsém is volt, mert a fehérbe kiérve három fiú is rongyolt le keresztbe a hegyoldalról és a pontomra igyekeztek. Nem volt kérdés, hogy merre van a pont.

5.-6. pont: semmi nehézség nem adódott, a szintlejtést és emelkedést figyeltem, és az 5. pont előtti mészégetőt beazonosítva biztosan futottam. Nem voltam egyedül, kb. 3-4 futó lehetett körülöttem.

7. pont: Lassú vagyok fölfelé, itt fizikai gyengeségem miatt visszacsúsztam az 5. helyről a 8.-ra összetettben. Sajnálom, pedig a pontfogás hibátlan volt.

8. pont: rövid, viszonylag lassan teljesíthető átmenet volt a köves és zöld oldalban, de a pont messziről látszott. Rachel itt lemaradt.

9.-10. pont: a domborzat alapján pontosan megfogtam mindkét pontot, előbbit lejtve,

utóbbi folyamatos emelkedéssel. A pontok megint jól látszottak.

11. pont: az egyetlen kis hibám. A 10. pontról kifutva úgy számoltam, hogy a következő pont egy szintvonallal lejjebb lesz, de ezt a szintet már a völgy keresztzésekor leadtam anélkül, hogy tudomásul vettem volna. Hamar azonosítottam magam, kihasználtam az előre világítótoronyként elnevezett kúpot a 11-estől északra, amirehöz jól tudtam viszonyítani a helyzetemet. Fél perccel kaptam és itt estem vissza 2 helyet a 10. helyre, amin végül végeztem.

12. pont: innen már tudtam, hogy csak lefelé kell futni, irányt figyelve átbuktam a dombon, és a katlanba befutva messziről kiszúrtam a mészégető karimáját.

13. pont: kicsit túlélttem balra, nem szabadott volna a szintet ilyen hamar ledobnom, de ezt hamar korigáltam és jó nyergen futottam be a töbörhöz.

14. pont: enyhe emelkedéssel haladtam előre a nehezebb, bozotos-köves oldalban, de jó volt a magasságom és a pont előtti sziklákat is pontosan be tudtam azonosítani.

15.-16. pont: pontos iránylevétellel mindkét pont azonnal megvolt, a 15-ösön fényképezés is állt a völgyben, őt hamar megláttam. Ezután a VB-n először megláttam a szurkoló tömeget, remek érzés volt ilyen kiabálás közt befutni, ráadásul egy jól sikerült futással a hátam mögött!

VÉLEMÉNYEK A KÖZÉPTÁVÚ VERSENYRŐL

Selejtező

Lea Mueller: „Közel tökéletesen sikerült versenyen vagyok túl, nagyon boldog vagyok.”

Simone Niggli:

„A pálya technikás és kemény volt, de sikerült hiba nélküli futást produkálnom. A döntőben Kauppi az első számú esélyes, de én is ott leszek.”

Kelemen Bernadett:

„Jól sikerült a verseny, nem nagyon tartalékoztam az erőmmel, hogy biztos legyen a bejutás.”

Makrai Éva:

„Igyekeztem a domborzat alapján tájékozódni, ez sikerült is, nem hibáztam. Mivel tudtuk, hogy gyors tempót kell futni a bejutásért, ezért eléggé kihajtottam magam. Ami meglepő volt, hogy a pontok messziről látszóttak, de ez a döntőn valószínűleg nem lesz így.”

Thierry Gueorgiou:

„Most csak arra koncentráltam, hogy ne hibázzak, nem a győzelemre. Technikailag jó teljesítményt nyújtottam, és spóroltam az energiáimmal a döntőre.”

Matthias Merz:

„Volt néhány technikás pont, ahol le kellett lassítanom, hogy ne hibázzak, és ez sikerült is.”

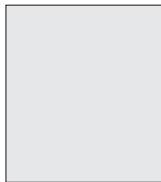
Kovács Ádám:

„Jól ment, jól esett a futás, volt egy kisebb, egy percen belüli hibám.”

Domonyik Gábor:

„Egy kisebb hibával sikerült lehoznom a pályát, úgy érzem, magamhoz képest jól mentem. A döntőben egy igazi örömfutást várok, ha jól megy, 25-30. helyre várom magam.”

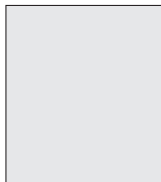
Középtávú döntő dobogósainak nyilatkozatai

Dana Brožková:

„Eléggé meglepődtem a győzelemben, ugyanis első alkalommal indultam világbajnokságon középtávon. Az év eddigi részében

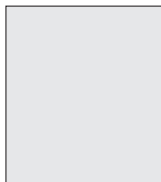
nem igazán voltam formában, az utóbbi két hétben kezdtem jobban érezni magam, és az edzések egyre jobban mentek. A rajt előtt azt gondoltam, hogy jó versenyzéssel az első hatba kerülhetek. A pálya – különösen az első szakasz – elég nehéz volt, folyamatos koncentrációt igényelt.”

Marianne Andersen:

„Egy harminc másodperces hibától eltekintve elégedett vagyok a mai teljesítményemmel. Közel

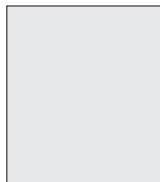
voltam az első helyhez, közelebb, mint korábban bármikor, azt hiszem, jó úton járok. Természetesen fantasztikus lett volna egy győzelem, de az ezüstérem nem a legkellemetlenebb dolog, ami történhet az emberrel. A pálya a várakozásaimnak megfelelt, nekem nagyon tetszett, az eleje kimondottan technikás volt.”

Simone Niggli:

„Nagyszerű! Ez a bronzérem számomra felér egy arannyal, mivel ezzel visszatértem a legjobbak közé. A négyesre hibáztam két perctel, és már hallani véltem

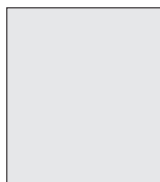
Marianne-t, de aztán jól ment, nem hibáztam és megvolt a sebességem is. Nem gondoltam, hogy ezek után dobogós leszek, úgyhogy most nagyon boldog vagyok.”

Thierry Gueorgiou:

„Nagyon nehéz tavaszon vagyok túl, nem mintha az edzésekkel gond lett volna, de a versenyeken

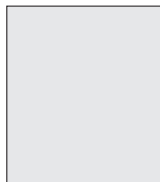
egyszerűen képtelen voltam nyerni. Márpedig a megfelelő önbizalomhoz időnként nyerni kell. A rajt előtt nem voltam benne biztos, hogy sikerülni fog, mivel középtávon egyre erősebb a mezőny, de tudtam, hogy csak rajtam áll az egész. Ha ezt a győzelmet össze kell hasonlítanom az előzőekkel, a különlegességét talán az adja, hogy az év első felében tapasztalt problémák ellenére sikerült megnyernem a versenyt.”

Daniel Hubmann:

„Ez a sokadik ezüstérmem, de most elégedett vagyok, ugyanis középtávon ez az első. Elégedett vagyok

a teljesítményemmel is, nem tudom, hol vesztettem el azt a bizonyos fél perctel Thierry-vel szemben. Nem mondom, hogy verhetetlen, de ma is nagyon erős volt. A tereptől nagyjából azt kaptuk, amit vártunk, a futathóság volt csak rosszabb, mint amit a környékbeli edzéseken tapasztaltunk.

Matthias Merz:

„Nagyon örülök. A célkitűzésem az éremszerzés volt, és egy közel hibátlan futással ezt sikerült teljesítenem. Voltak

kisebb hibáim, most meg se tudnám mondani, hogy mekkorák. Svájcban is vannak hasonló terek és a felkészülésünk is jól sikerült. Egy hónapja magaslati edzőtáborban voltunk, ami érezhetően jót tett mindegyikünk formájának.

A GYŐZTESEK NEM SOK ESÉLYT HAGYTAK MÁSOKNAK

Amikor először kiderült számomra, hogy a VB sprint számai a Csanyikban lesznek, ébredt bennem némi kétkedés. Futottam ott már korábban egyszer-kétszer, és bizony nem voltak túl jó emlékeim róla. Mit szeretnek ezen annyira a DTC-sek? Lehet ebben a városszéli, elég bozotos, elég szintes, nem túl technikás erdőben jó versenyt, színvonalas pályákat csinálni?

Csattanós választ kaptam – ugyan csak gondolatban feltett – kétkedő kérdéseimre: igenis lehet!

Ehhez persze kellett az, hogy az elmúlt években a terep erdős részei feltisztuljanak, és így a térképről a zöld szín szinte teljesen eltűnjön. Kellott az, hogy a korábbi 5 méteres alapszintközű térképen ábrázolhatatlan domborzati finomságok most az ISSOM szabványának megfelelő 2,5 méteres alapszintközzel (ránézés alapján megítélve feltehetőleg rengeteg munkával) cizelláltan megjelenítésre kerüljenek. És persze kellett az, hogy a döntő pályái egy ügyes húzással az Állatkert (korábban Vadaspark) területén is tegyenek néhány kanyart.

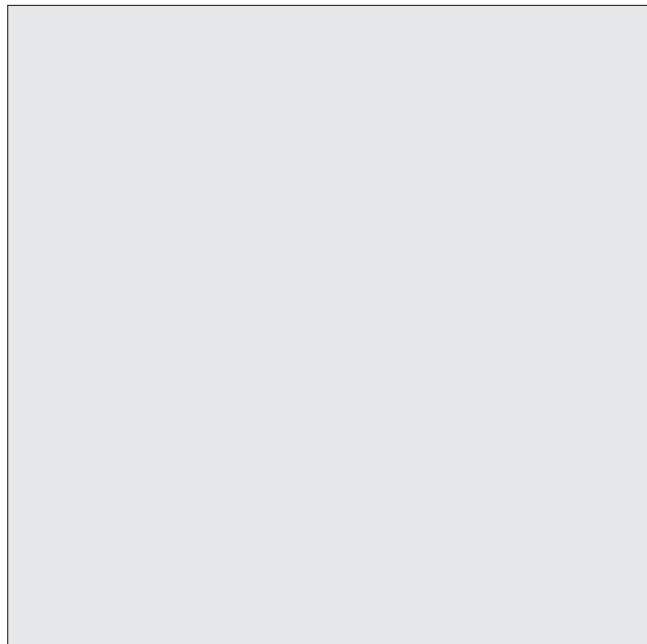
Szoros, feszített program várt ránk ezen a napon, nemzeti ünnepünkön, augusztus 20-án. A VB versenyzőinek kétszer is kellett futniuk, délelőtt selejtezőt, délután döntőt. Aki meg csak nézőként és Hungária-indulóként volt jelen, a kettő között még lefuthatta saját pályáját is Miskolc belvárosában.

A VB-n a célterületek neve „aréna”. Itt sűrűsödtek az események, mert hát ugye ki kell szolgálni a nézőket, a médiát. Talán itt, a sprintversenyeken volt leginkább arénahangulat. A nézők egy híd alatt érkezhettek be az „aréna”, ahonnan szinte minden szemmel tartható volt. Az eredményjelző tábla, a

kivetítők, a célkapu. Láthattuk, amint egy dobogóról rajtoltak a versenyzők, szinte majdnem a célkapu mellől. A döntőn még azt is láttuk, amint átfutnak a célterületen a futók, hogy aztán még a bejárati hidat is megmászva, egy utolsó kis kört tegyenek egy jobbra nyílt parkos-ligetes részen. És a gyűjtőpont után következett a híd még egyszer, és a célbafutás. És mindezt nézte a tapsoló, kiabáló, fűtyögő, kolompoló, kerepelő, zászlókat lengető tömeg. Mert itt azért volt tömeg rendesen. Az arénahangulatot még fokozta, hogy ekkor még meleg volt és szárazság, talpunk alatt porzott a föld, az arénában izzott a hangulat.

Két futás volt egy napon. Illetve, hát nem is mindenkinek kettő. Csak a legjobb 45-nek. De még az a 45 sem volt mindenütt negyvenöt. A férfiaknál például 46, ugyanis a kettes selejtező csoportban éppen az utolsó, még továbbjutást jelentő 15. helyen vég-

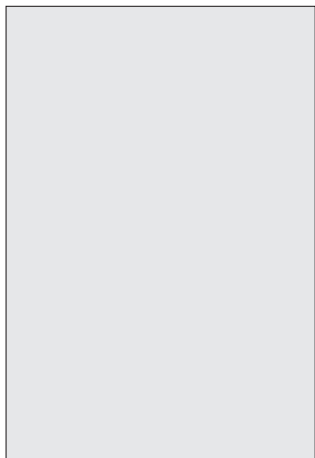
zett holtversenyben a litván Jonas Vytautas Gvilids és a portugál Tiago Romao – pedig az időt tizedmásodperc pontossággal mérték. Ők még éppen örülhettek, de bizony sokan elvéreztek a selejtezőn. A legnagyobb név közülük az ausztrál Hanny Allston, aki három évvel ezelőtt junior létére felnőtt világbajnok volt ebben a számban. Most két pontra hibázott, mintegy három perccel összesen – ez ilyen rövid pályákon már megbocsáthatatlan. De ő legalább végigment hibapont nélkül. A nőknél az egyes selejtező csoportban a mezőny egyharmada (28-ból 9 versenyző) hagyott ki pontot! Itt ész nélkül nem lehetett rohanni, figyelni is nagyon kellett Szigmond Száva trükkös pályáin. A férfiaknál is jártak így nagy nevek: az orosz Dimitrij Cvetkov, a korábbi VB sprint ezüstérmes (és középtávú világbajnok) ukrán Jurij Omelcsenko és a norvég Carl Waaler Kaas.

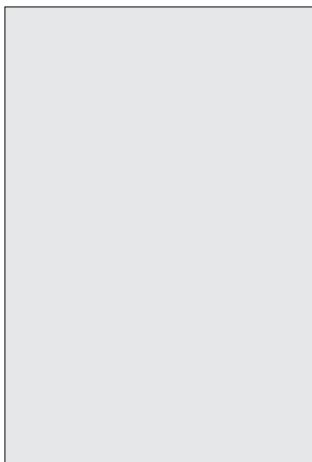
A női döntő állatkerti szakasza

A mieink kétharmada (6-ból 4) bejutott! Volt ugyan már a korábbi VB-ken ettől jobb bejutási arány, de általában csak 2-3 versenyzőnk volt ott a sprint döntőben az előző években. Lenkei Zsolt magabiztosan, 6. helyen kvalifikálta magát a döntőre, és sikerült még a továbbjutás Szabó Bandynak, Gyurkó Fanninak és Öry Eszternek is. Simon Ági sajnos 5 másodperccel, Zsebeházy Isti 14-gyel maradt ki.

Na de ezen nem szomorkodhattunk sokáig (egyébként is fel a fejfel – majd jövőre másképp lesz!), ránk nézőkre várt egy futás a miskolci belvárosban, ami – ha jól tudom – az eredeti elképzelések szerint egyébként a VB sprint döntőjének terepe lett volna, de időközben a rendezők letettek arról, hogy egy kétszázézeres nagyváros közepén rendezzenek VB döntőt. Milliárd rendezéstechnikai bonyodalom, mi van például, ha épp a leendő világ bajnok elé nyitnak ki hirtelen egy kocsiajtót, és ezen múlik az aranyérme? Teljesen reális probléma, a Hungáriás pályám futása közben nekem például kétszer is meg kellett állnom pár másodpercre, mert éppen jött keresztben a villamos. És én még ki is használtam egy kis pihenésre azt a pár másodpercet, de egy VB sprint döntőn nem lehet pihenni egy szusszanásnyit sem.

Gyurkó Fanni Fotó: Bódis P.

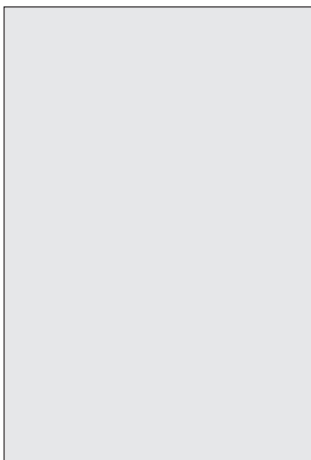

Szabó Bandy Fotó: Bódis P.

Így hát a döntő is természetesen a Csanyikban volt, az Állatkerttel megspékelve. Az ötlet ugyan nem új, mert több, mint tíz éve, a sprintversenyek bevezetésének kezdetén talán legelőször a svédek csinálták egy PWT futamot a malmói vagy a stockholmi állatkertben, ahol az oroszláncok mellett volt kiteve az egyik pont, de a két évvel ezelőtti ausztrál junior VB sprint száma is egy állatkertben volt. Ha máshol ez ment, miért ne mehetne Miskolcon is? A különböző állatfajták ketreceinek, kifutóinak labirintusa, a közöttük lévő utcák és zsákutcák kitűnő és technikás pályavezetési lehetőséget kínáltak, amiről utólag igen elismerően nyilatkoztak a résztvevők. De volt ezenkívül ismét egy finom domborzatú tereprész a pályában, volt gondolkodtató útvonalválasztás is és a célterületen való átfutás után ismét volt egy átlátható ligetes-parkos rész, ahol a küzdelmek utolsó néhány száz méterét mi nézők is szemmel tarthattuk. És bizony küzdöttek rendszeren! A délelőtti selejtező szintje végig tiszta erdőben vezető pályáin felbátorodva sokan rövidnadrágban futottak ki a döntőre, bár a Bulletinben hagyományos erdei futóruházatot (azaz hosszúnadrágot) javasoltak a rendezők. És ugyan a döntő pályái is jórészt tiszta erdőben vittek, valahol csak lehetett egy kis csalafinta szedres, mindenesetre többen összevissza karcolt-vérezett lábakkal futottak

be. Még Minna Kauppi főhéhé térdzoknija is jócskán piroslott a végére...

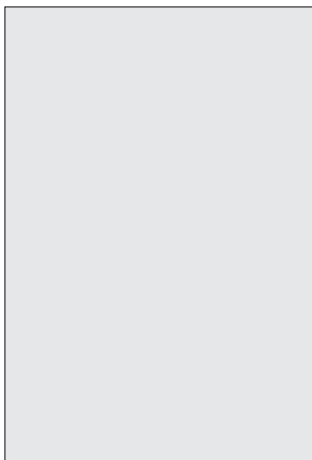
A két világ bajnok pedig nem kispályázott! A svéd Helena Jansson a tavalyi VB sprint bronzérem után szerezte meg idén az aranyat, a sprint VB-k történetének legnagyobb különbségű győzelmével – a 15 perces pályán 41 másodperccel verte honfitársát, az ezüstérmes Linnea Gustafssont. Ezzel egyébként az idei VB szálalékosan is legnagyobb különbségű győzelmét is megszerezte. Bronzérmesnek a szupersztár Simone Niggli futott be, aki ezzel ötödik VB bronzát szerezte az 1 ezüst és az akkor még csak 14, azóta az idei VB hosszúval együtt 15 világ bajnoki cím és aranyérem mellé. Nem meglepetés a negyedik helyezett dán Signe Soes és a hatodik finn Anna-Majja Fincke személye, mindkettő volt már VB-n ötödik, előbbi tavaly Csehországban hosszútávon, utóbbi négy évvel ezelőtt középtávon Japánban. Nemiképp meglepetés viszont az ötödik ausztrál Kathryn Ewels, aki talán kicsit Hanny Allstonért kárpótolta hazáját ezzel a figyelemreméltó eredménnyel. A tavalyi világ bajnok norvég Anne Margarethe Hauskennek idén be kellett érnie a 7. helyel: egy útvonalválasztási hiba legalább 10 másodpercébe került, ami megfosztotta őt az érem lehetőségétől (az állatkert kerítését mindkétszer alulról kerülte – legalább egyszer feltehetőleg felülről kellett volna). De a legnagyobb kiszállás az ötszörös világ bajnok finn Minna Kauppié (ugyan sprinten eddig csak két ezüstje volt), most több, mint egy perc hátránnyal a 13. helyre került. A fiúknál Andrej Hramov megvédte tavalyi világ bajnoki címét. Úgy nyilatkozott, hogy neki igazából a városi- és park-sprintversenyek fekszenek, ezért különösen büszke az erdei sprinten elért győzelmére. Ami, 25 másodperces különbségével, Janssonéhoz hasonlóan az eddigi sprint VB-k legnagyobb különbségű győzelme a férfiak között (korábban például kétszer is volt már, hogy csak 1 másodpercen múltott a győzelem), és szintén az idei VB legnagyobb százalékos különbségű győzelme a férfi versenyszámokban. Ezüstérmes a svájci Fabian Hertner szer-

Öry Eszter és Topinková Monika
Fotó: Bódis P.

zett, nem tisztelve a két évvel idősebb világbajnok, világranglistavezető, (aznap még csak) hétszeres VB-érmes honfitársát, Daniel Hubmannat, aki Hertnertől két másodperccel lemaradva harmadik helyen végzett.

A junior VB-ken korábban 9 érmet begyűjtött norvég Olav Lundanes második felnőtt szezonjában most a negyedik helyre futott be. Ötödik – két korábbi VB sprint bronzérem után – a svéd Martin Johansson lett, de neki – a másnap történtek miatt – nem emiatt lett ez a VB

Simone Niggli és gyermeke
Fotó: Kutnyánszky E.

emlékezetes (lásd később). Hatodiknak a bolgár Kiril Nikolov jött be, aki ezzel saját egyéni legjobbja mellett minden idők legjobb bolgár VB-helyezését is elcsípte. Bő fél perccel maradt le a dobogóról a norvég sprintspecialista Øystein Kvaal Østerbo és a korábbi kétszeres sprintvilágbajnok svéd Emil Wingstedt is.

És a magyarok? Mind a négyen először futottak felnőtt VB sprint döntőt, tehát eddigi legjobb eredményüket érték el. Mind a négyen fiatalok még, övéké a jövő! Szabó Bandy 41. és Öry Eszter 39.

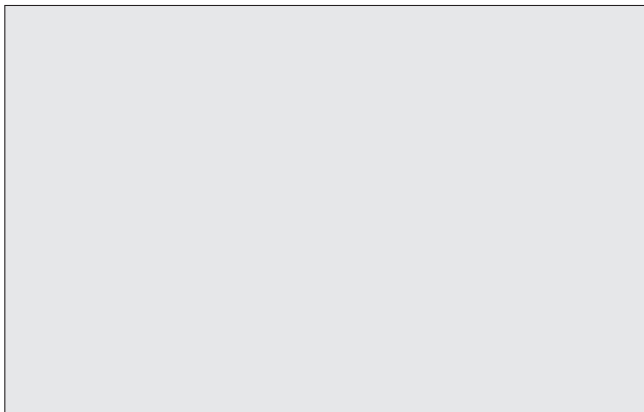
helye mellett Gyurkó Fanni 26. és Lenkei Zsolt 25. helye pedig különösen elismerésre méltó ebben a nagyon kiélezett, szoros mezőnyben.

A sprintverseny lezajlott, látványos volt, érdekes, izgalmas. Augusztus 20-án este sokan ünnepeltek, sokan nézték talán a tűzijátékot, de senki nem sejtette még, hogy a drámai izgalmak még csak másnap következnek. ... **Kovács Gábo**

SKULÓ MARCI GYURKÓ FANNI VÉLEMÉNYÉT KÉRTE A SPRINTVERSENYRŐL:

„A vb felkészülés során sokat edzettünk erdei sprintre, így nem ért váratlanul a sprint selejtezőn megoldandó feladat. A legnehezebb a néha sűrű, zöldben való futás volt, illetve megtalálni azt mikor kell lelassítani, és főleg milyen mértékben, holott egy sprint számban végig a gyors futásnak kéne dominálnia. Én kicsit többet óvatoskodtam a kelleténél, viszont nem hibáztam nagyot és a tempóm még így is megfelelő volt, így a 14. helyen jutottam a döntőbe.

A sprint döntőre a rendezők felhasználták a miskolci állatkert nyújtotta lehetőségeket, itt lehetett a legtöbbet nyerni illetve veszíteni a verseny során. Én inkább veszítettem, ehhez hozzájárult az is, hogy mielőtt beérttem volna az állatkert területére, átvágtam egy szederbokron, és az ujjamat megszurta egy túske, és annyira vérzett, hogy a néhány másodpercig nem láttam a térképet, aztán igyekeztem orvosolni a problémát, de ez kicsit megzavart, pedig villámgyors döntésekre lett volna szükség. Apálya 2/3-nál ért utol az egy perccel mögöttem induló svéd lány, innentől együtt teljesítettük a pályát. 26. lettem, ez az eddigi legjobb sprint helyezésem, így ezzel elégedett voltam.”

Férfi dobogósok: Fabian Hertner, Andrej Hramov és Daniel Hubmann
Fotó: Kutnyánszky E.

A SPRINT DOBOGÓSOK NYILATKOZATAI

Helena Jansson: "Fantasztikusan érzem magam és izgatottnak is, mert már csak a holnapi váltóra tudok gondolni. A lábaim remegnek és nem tudom, hogy a boldogságtól vagy a stressztől, de nem is érdekel. Nagyon jól sikerült a versenyem. Végig csak a pályára és magamra koncentráltam. Volt egy kisebb hibám, nekifutottam egy kerítésnek, de nem volt ájtáró, de hamar helyre tettem magam, szóval csak pár másodperc volt az egész. Az átfutásnál nem hallottam, hogy ennyire vezetek, a svéd edzőket hallottam, hogy csak a tájékozódásra koncentráljak, ebből gondoltam, hogy jó pozícióban lehetek. Tudtam, hogy jól megyek, de azt nem, hogy ennyire. Nagyon boldog vagyok, hogy pont egy világbajnokságon sikerült ilyen jó teljesítményt nyújtanom, mivel ez a legnagyobb dolog, amit elérhet valaki. Aminek külön örülök, hogy a második helyre is svéd versenyző került. Holnap harmadik futó leszek. Már alig várom a váltót, ami a kedvenc számom, mivel a csapatársakkal küzdeni a legjobb dolog."

Linnea Gustafsson: "Magam is meglepődtem az ezüstön. Éreztem, hogy jól megy, de nem gondoltam volna, hogy ezüst lesz belőle. Nagyon tetszett az állatkert, hogy tömeg volt és állatok között futottunk. Holnap a váltón nem indulok, csak vasárnap a hosszútávú.".

Simone Niggli: "A többi éremhez hasonlóan erre is nagyon büszke vagyok. A futásom nem volt tökéletes, volt néhány útvonalválasztási hibám, és elég sok időt vesztettem. Aztán ugyanaz jött, mint tegnap: nem adtam fel, küzdöttem és úgy tűnik, megérte. Az állatkerti rész technikás volt és jópofa volt szurkolók és állatok között szaladgálni. A pálya változatos és nehéz volt, erről az állatkerti részről nem tudtunk túl sokat, mivel eddig nem volt róla térkép. Összességében egy jó sprint versenyen vagyunk túl."

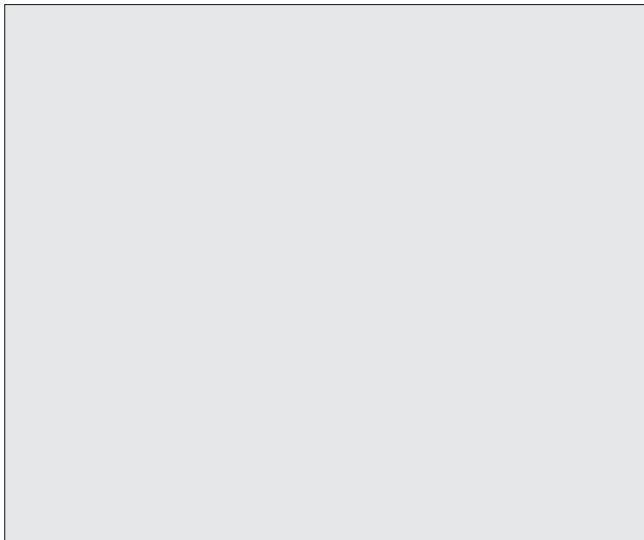
Andrey Khramov: "Természetesen nagyon örülök. A sprint a kedvenc számom, de nem az erdei, hanem a városi vagy parkversenyek. Emiatt különösen boldog vagyok, hogy egy erdei sprinten is sikerült nyernem. Nagyon jól ment a versenyzés, szinte hibátlanul mentem és a sebességem is megvolt. Még két versenyem lesz a héten, a váltón igyekszünk minél jobban szerepelni, a hosszútávot pedig megpróbálom túlélni."

Fabian Hertner: "Jó érzés ezzel a két tapasztalt kollégával itt ülni. Kicsit meg vagyok lepődve, nem volt célkitűzés a részemről a dobogó, de mégis sikerült, ennek nagyon örülök. Július eleje óta tudtam, hogy ebben a számban fogok indulni. Tavasszal jól sikerült a felkészülésem, aztán júniusban kicsit besokalltam a versenyektől, és visszaesett a formám, de aztán újra egyenesbe jöttem. Nem volt tökéletes a versenyem, beszaladtam egy zsákutcába az állatkertben. Úgy tűnik, a sprinten van a legnagyobb esélyem, de valamennyi számot szeretem, és nem szeretnék specialistává válni. Ez volt az egyetlen versenyem ezen a VB-n, mivel a svájci csapat nagyon erős, és még a beke-

rülés is kemény, tehát mostantól csak az ünneplésre kell koncentrálnom."

Daniel Hubmann: "Elégedett vagyok a versenyemmel, megvolt ugyanaz a hibám, mint Fabian-nak és volt néhány pont, ahol bizonytalan voltam és kicsit lelassultam, de a többi részen jól mentem. A pályától többé-kevésbé azt kaptam, amit vártam, az állatkert technikás volt és jópofa, az erdei részek viszont olyanok voltak, mint a környékbeli edzéseink vagy a selejtező. A váltónak (második futó leszek) és a hosszútávúknak is nagy önbizalommal vágok neki. A hosszútáv a kedvenc versenyszámom és remélem, hogy egy újabb jó eredményt sikerül elérnem."

A 8. helyezett Øystein Kvaal Österbø véleménye: Elég jó volt a versenyem, a legnagyobb hibám a 15-ös pontra volt, ahol a baloldali útvonalat kellett volna választanom, a másikon 20 másodpercet vesztettem, mivel túl sok szintet kellett másznom. A 6-os pontra is vesztettem 10 másodpercet mivel meg kellett fordulnom, de a versenyzők többsége elkövette ugyanazt a hibát, mert nehéz volt kiolvasni ott a térképet.

Linnea Gustafsson, Helena Jansson és Simone Niggli
Fotó: Kutnyánszky E.

IZGALMAK ÉS KÉRDÉSEK KÖZÖTT

Ha valaki a tavalyi csehországi VB váltót végignézte, például a TracTrac élő útvonalkövetésen, az azt láthatta, hogy a férfiak versenyében a harmadik futóknál, az átfutópont után, a kis körön, a verseny vége előtt csupán néhány ponttal, a versenyben bő fél perccel vezető francia váltó befutóembele, a hatszoros világbajnok Thierry Gueorgiou megtorpan, előnye semmivé foszlik, az ellenfelei lehagyják. Ha valaki a TV-közvetítést is nézte, az utána láthatta, amint a kamera mutatja a sétáló Gueorgiout, aki, mint kiderült lenyelt egy darazsat, és allergiás reakciója miatt mentőhelikopter vitte el a verseny színről. A franciák aranyérme, amire vágytak a 2005-ös Japánban szerzett váltó-ezüstérem után, és amire Francois Gonon első futóként nyújtott remek teljesítménye és Damien Rénard szintén kiváló futása után minden esélyük megvolt – egy csapásra elúszott és a brit váltó kezébe került.

Ha valaki ezután megkérdezte volna, lehet-e egy VB váltó ettől még izgalmasabb, még drámaibb

(ugye, a váltó egyébként is a legizgalmasabb az összes versenyszám közül), százból százan rámondták volna: nem, ettől nagyobb izgalom és dráma nem létezik.

Márpedig létezik, és ez nem volt máshol, mint az idei magyar VB férfi váltó versenyszámában. De lásuk sorjában!

38 férfi váltó első futója sorakozik fel a tömegrajtnál, augusztus 21-én délelőtt 11-kor, Bánkúton. Köztük a címvédő britek, akik jelentősen fiatalítottak csapatukon, és csak Graham Gristwoodot hagyták meg a tavalyi világbajnok gárdából. A franciák, akik szintén fiatalítottak, és Damien Renardot lecserélték Philippe Adamskire, és természetesen a tavalyi „kaland” után idén

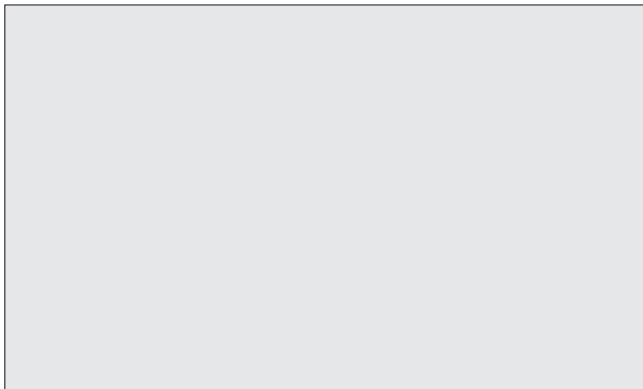
Gyurkó Fanni az élen Fotó: Bódis P.

már mindenképpen nyerni jöttek. A svájciak, akik tavaly ugyan csak bronzérmesek lettek, de világklasszisokkal vannak tele, fiaik az idei VB eddigi 2 döntőjében 4 érmet szereztek, de aranyat még nem. Az oroszok, egyéniben talán csak Hramov csillog az idén, de váltóban a tavalyi ezüst előtt kétszer is nyertek egymás után. Na és persze a skandinávok, akiknek az utóbbi időben mintha kopna kissé régi legendás verhetlenségük, olyannyira, hogy tavaly a franciák kiszállása után is csak a 6-7-8. helyre tudtak befutni, na de éppen ezért kellene most már végre bizonyítaniuk. És persze csehek, és magyarok és szlovákok és a balti államok, és még sorolhatnánk...

És 11-kor nekivágnak a Less Áron által kitűzött pályáknak. Bánkút környéke a Bükk egyik legtechnikusabb része, a hegyek talán valamivel kisebbek, a domborzati formák kacifántosabbak, a fedettség változatosabb, mint máshol a Bükkben. Nem véletlenül volt itt már korábban Világ Kupa-futam, Főiskolás és Junior VB is. Most is technikás, de kemény pályák várnak a versenyzőkre.

Az első futók pályái a legrövidebbek, bő félórás futás után már célba is futnak. De előtte még látjuk őket az óriás kivetítőn, meg az átfutópontnál is. Itt még nagyon

Férfi váltónk volt a legeredményesebb a vb-n Fotó: Török T.

Norvégia nyerte a női váltót Fotó: Kutnyánszky E.

együtt van a mezőny, élen a franciákkal, de szorosan a nyomukban mindenki – az első 15 váltó másfél percen belül. A célig tartó kis körön sem igazán változik a helyzet, egy bolyban jönnek a vezető emberek, a célkaput először az orosz Cvetkov éri el, közvetlenül mögötte némi meglepetésre a szintén orosz, de izraeli színekben futó Gvozdev. És a norvég Holger Hott, a francia Adamski és a szlovák Bukovác is, még mind 10 másodpercen belül. Kicsit lemaradnak a svédek és a csehek (bő egy perc hátrány, 11. és 13. hely), a svájciak és Gösswein Csaba, de még ők is két percen belüli hátránnyal jönnek a 16-17. helyen. És hát persze itt még nem dől el semmi, a két hosszabb pálya még csak ezután következik, a verseny még teljesen nyílt.

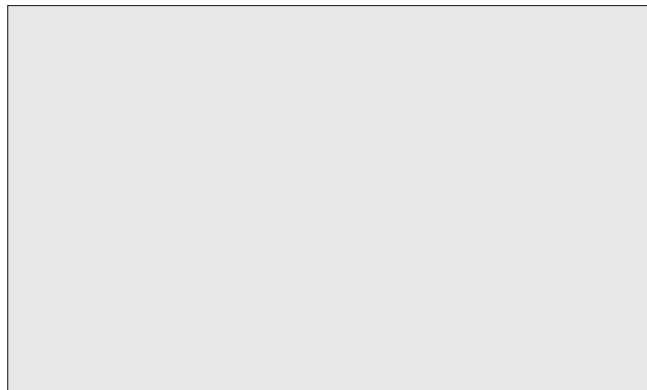
Kisebb izgalom támad amiatt, hogy a kivetítőn azt látjuk, Dmitrij Cvetkovot diszkvalifikálták, de aztán kiderül, ez csak valami téves információ és az oroszok továbbra is versenyben maradnak. Méghozzá hogyan! Valentin Novikov elhúzza egyedül és a második TV-s ponton már több, mint másfél perc előnyre tesz szert az őt szintén egyedül követő francia François Gononnal szemben. A hosszú pálya szétrázza a bolyokat, egyesével-kettesével látjuk a futókat a képernyőn. És Novikov

előnye csökken, az átfutópontra már csak alig több, mint fél perccel érkezik Gonon előtt. És másfél percre Novikovtól jön a cseh Jan Procházka és a svéd Peter Öberg. Aztán a norvég, az észt, a brit és a lett futó, és csak kilencedikként, több mint 4 perc hátránnyal Daniel Hubmann. De Novikov és Gonon ekkor már a cél felé közelít, és igen, a francia a kis körön utoléri az oroszot, és a befutón lehajrázza! Így az utolsó körre Thierry Gueorgiou futhat ki elsőként. Na de közvetlenül a nyomában ott liheg Andrej Hramov – mindkettő többszörös világbajnok, mindkettő nagyon jó formában, idén már mindkettő megvédte tavalyi

világbajnoki címét. És alig egy perccel mögöttük a cseh Michal Smola és a svéd Martin Johansson fut ki, majd még egy perc múlva a norvég Anders Nordberg – mindannyian nagygányúk, mindnek van már VB érme. Micsoda csata lesz még itt!

Közben befut Lenkei Zsolti is, feljön a 12. helyre. Kovács Ádám vág neki az utolsó pályának, közvetlenül nyomában a lengyel Wojciech Kowalski, előttük egy perccel az ukrán Ruslan Glibov, tíz másodperccel az olasz színekben futó Misa Mamlejev, őket az első két ponton utol is érik, sőt Mamlejevet le is teszik.

Ezalatt Hramov nagyot hibázik a hármas pontjára és Gueorgiou egyedül áll az élre. De ő sem vezet sokáig, az ötösön majd két percig keresi a pontot, és csak miután Johansson utoléri és kifut a hatosra, találja meg. Akkor érkezik oda Smola és Nordberg. Innen együtt nyomják a svéd utat, akit annak a 10-esre csinált hibája után utol is érnek, közben Smola kicsit lemarad. A 12-es pont után egy lefelében Gueorgiou egyszer csak hallja, hogy Johansson felüvölt. A francia azt gondolja kifordult a svéd bokája, vagy valami hasonló, odafut, hogy megkérdezze, mi a baj. Ekkor látja meg, hogy a svéd combjából egy faág áll ki. Persze pillanatok alatt észébe

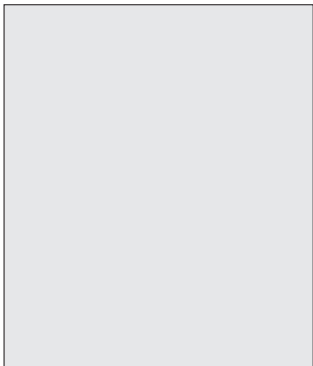

Áke Jacobson, az IOF elnöke elismerését fejezte ki a segítséget nyújtó versenyzőknek Fotó: Kovalcsik I.

villan a tavalyi szituáció. Közben Nordberg is odaér, Johansson mondja nekik, hogy fussanak tovább, de nyilvánvaló számukra, hogy a svéd nem látja, milyen súlyos a sérülése. Aztán Smola is odaér, neki is mondják, hogy folytassa, de ő is ott marad segíteni. Gueorgiou kihúzza a 12 centi hosszú ágat Johansson lábából, remélve, hogy a szúrás nem ért artériát. „A legszür-

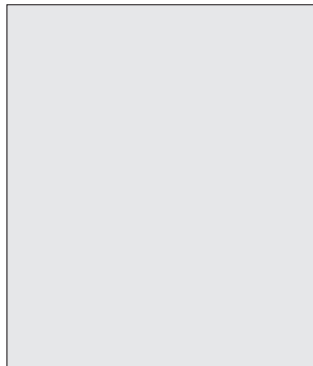
TV-s ponton is ők ketten futnak át elsőként, de ekkor még azt hisszük, hogy a négyes vezető bolyt egyszerűen nem vettük észre. De aztán az átfutón is Merz jelenik meg elsőként. A kommentátorok azt gondolják, valami hatalmas hibát csinált együtt a korábban vezető négy futó. Közben Merz megcsinálja a kis kört és a svájciak bejönnek az első helyre. A célba csak ekkor

velük az iramot az élmezőnyben. Közben beérkezik a célba Gueorgiou, Nordberg és Smola. Az egész VB leg-hangosabb ünneplését kapják, a győztesek se kapnak ekkorát. Szünni nem akaró taps és ováció fogadja őket. A lányok pedig már oda is érnek az átfutóra, az első futók pályája náluk is rövidebb. Az élen a már veterán korú, négy gyermekes családanya, a svájci Vroni König-Salmi. Mögötte

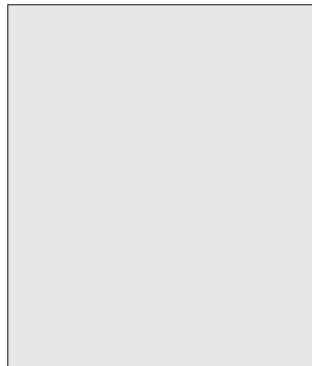
Gösswein Csaba az átfutó ponton
Fotó: Kovalcsik I.

reálisabb dolog, amit valaha is tájfunó versenyen csináltam” – írja erről a blogjában. A GPS-mellénnyel és a francia bozótfelsőjével bekötik a sebet. Nordberg elindul a célba segítségért, a másik kettő letámogatja a svédet a völgyben futó műútra, aki aztán többször rövidebb időre elájul. Egy idő után véletlenül épp arra biciklizik a pécsi Péley doktor, így ő az első orvos, aki Johanssont ellátja. Aztán Nordberg is visszaérkezik a svédek orvosával együtt. Miután Johansson helyzete így stabilizálódik, a háromfős mentőcsapat úgy dönt, hogy hárman együtt leköcogják a pályájuk hátralévő részét. Eközben erről az egészről persze a célban még senki semmit sem tud. A GPS útvonalkövetés kép-ernyőjén csak az látszik, hogy a vezető helyen lévő négy ember egy helyen összeverődik, majd elhagyja őket Hramov és Matthias Merz. A

Lenkei Zsolt a Cél felé tart
Fotó: Kovalcsik I.

érkezik meg Johansson sérülésének híre. Másodiknak az oroszok, harmadiknak a finnek, negyediknek a lettek futnak be. És ötödiknek Ádám, csapattársaitól kísérve. A célban a helyzet elég furcsává válik: örülni kellene a jó eredményeknek, de közben Nordberg is megérkezik, és elterjed a baleset híre. Hát ez így nem az igazi! Kérdések kérdések után merülnek fel mindenkiben: Mit tettem volna én hasonló helyzetben? Mi lesz most az eredményekkel? Mi ennek a helyzetnek a jó megoldása? Van-e egyáltalán jó megoldás? De nincs sok idő tőprengeni ezen, hiszen negyedóra múlva már a női váltók első futói sorakoznak fel tömegrajtra készen. Háromnegyed kettőkor rajtolnak el, a legmelegebb délutánban. Gyurkó Fanni egyből az élre ugrik – tartson ki a lendülete minél tovább! Ki is tart, nagyon sűrűn futnak együtt, és Fanni tartja

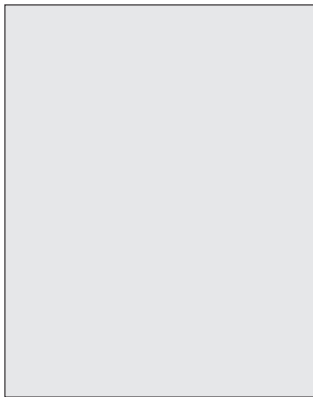

Kovács Ádám ott csapattársai kísérik a Céljig Fotó: Kovalcsik I.

pár lépéssel a csak két évvel fiatalabb svéd Karolina A. Höjsgaard. A kis körön kettőjük között helycsere történik, így a svédek váltanak először, és utána a svájciak. Mögöttük egy percen belül még az oroszok, norvégok és csehek. Aztán a finnek, és hetediknek jön alig több, mint egy perc hátránnyal Gyurkó Fanni, hogy útjára indítsa Makrai Évát. Akinek nincs könnyű dolga, mert az ő pályája már hosszabb is és Hauskennel, Juřenikovával meg Novikovával kell versenyeznie. A második futók kettes pontján még a svédek vezetnek, de aztán a TV-s pontra már a svájci és orosz versenyző érkezik elsőként. A következőn pedig a finn Merja Rantanen veszi át a vezetést, 9 másodperccel mögötte a svájci Lea Müller. Az oroszok, norvégok, svédek több, mint egy perccel lemaradnak. Az átfutón is a finn lány vezet, a svájci fél perc-

cel mögötte, még hátrébb a norvég és a svéd, azután az orosz és a cseh. A címvédő finnek váltanak elsőként, Minna Kauppi fut ki az utolsó pályára. Nyernek-e vajon sorozatban negyedszer váltó VB-t a finn lányok? Kauppi majdnem egy perc előnnyel megy ki a svájci Simone Niggli előtt, akinek viszont szorosan nyomában a svéd Helena Jansson. Miután Hausken a kis körön hibázik, a norvég Marianne Andersen csak negyedikként fut ki, majd' két perc hátránnyal. Nyomában ötödikként az oroszok, ahol Tatjana Rjabkina, hatodikként a csehek, ahol Dana Brožková a befutóember. Hatuk közül négyen világbajnokok, Andersennek és Rjabkinának viszont még csak ezüst a legfényesebben csillogó VB-érme. De nagy küzdelem lesz még itt!

Közben a lett, a litván és a francia futók után megérkezik Makrai Éva is, 10. helyen hozva a magyar csapatot. Útnak indul Szerencsi Ildi. Az élbolyban Kauppi hibázik az elején és a kettes ponton előnye 8 másodpercre csökken. Hibázik Rjabkina és Andersen is, így a svédek és a csehek állnak a harmadik-negyedik helyre. Következik a 4-es, a TV-s pont, Kauppi és Niggli együtt hibáznak, utóbbi átveszi a vezetést. A cseh és orosz lány is ront, még a harmasra, így tehát a norvég kerül a negyedik helyre a svéd mögött. Aztán jön az 5-ös pont, egy ravasz meszégető egy zöld-sárga részben, ezzel már Gueorgiounak is meggyűlt a baja. Kauppi és Niggli ismét együtt kevernek, utoléri őket Jansson, Brožková és Andersen is, de a pont még nincs meg. Végül négyen együtt megfogják, csak Niggli marad le itt több, mint két perccel. A következő TV-s ponton már Andersen vezet, és a cél feletti átfutóra is ő érkezik elsőként. Mögötte Jansson, de az átfutószakasz végét a norvég lány elrontja, és a svéd utoléri. A finn, cseh, svájci váltó több, mint két perccel lemaradva követi őket.

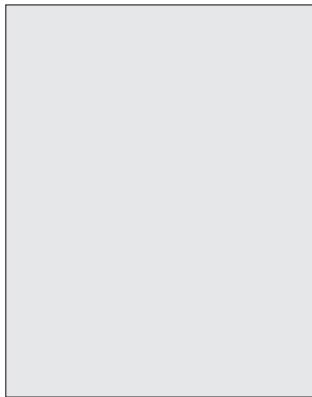

Szerencsi Ildikó is elrajtolt
Fotó: Török T.

A kis kört Andersen és Jansson együtt nyomja végig, de a végén a norvég a gyorsabb, így Andersen annyi ezüst után megszerzi első VB-aranyát. A svédek 18 másodperccel lemaradva a másodikok, és Kauppi csak harmadiknak hozza a finn váltót, több, mint két perc hátránnyal. Niggli megelőzi Brožkovát a kis körön, így Svájc a negyedik, Csehország ötödik. Novikova már korábban lemarad, ő hét perccel később fut be hatodiknak. Szerencsi Ildi a 13. helyre érkezik, lehetett volna ez ugyan jobb is, de biztos vagyok benne, hogy lesz ez még jobb a jövőben, ugye lányok?

A férfiak versenyében történetekről tovább folytatódik a vita. Az eredményhirdetés előtt az IOF elnöke, Åke Jacobson a pódiumra hívja Thierry Gueorgiout, Anders Nordberget és Michal Smolát. Kiemeli nagyszerű sportemberi magatartásukat és gratulál nekik. Ezután a nők eredményhirdetése a szokott rendben zajlik. A férfiaknál viszont a dobogót elviszik a színpadról, az érmeiket csak kézbe kapják a versenyzők és nem nyakba akasztva.

Ez minden idők legemlékezetesebb VB váltója. És a kérdések azóta nem lettek kevesebben, hanem inkább többen.

Makrai Éva az átfutó ponton
Fotó: Kovalcsik I.

Jól döntött-e az IOF és a Rendezőség, amikor így hirdette ki az eredményeket? Vagy újra kellett volna rendezni a férfi váltót? Vagy törölni kellett volna az összes eredményt? Mi az értékük az így megszerzett érmeeknek és helyezéseknek?

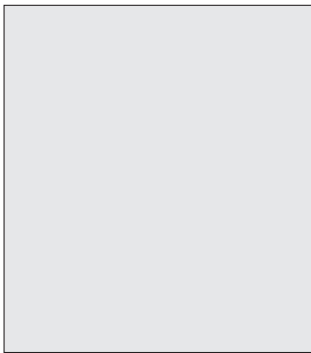
Ki jár el helyesen, aki elfogadja az IOF és a Rendezőség döntését és belenyugszik? Vagy aki még napokkal a történet után is más megoldást keres? Van-e ennek a történetnek egyáltalán jó megoldása? Lehet-e kárpótolni a francia, a norvég és a cseh csapatot? Mit érezhet François Gonon, aki két egymást követő VB váltón is szenzációsan futott, és a győzelem kapujában mindkétszer elúszott az aranyérme, amiről ő semmit sem tehetett? És még nem hibáztathatja Gueorgiout sem érte? És mit érezhetnek a svájci fiúk, akiknek így hullott ölükbe egy aranyérem? És ők sem tehetnek semmiről.

Kérdések, amikre lehet ugyan válaszokat keresni, de jó néhányra nem lehet értelmes választ adni. Megválaszolásuk helyett inkább nézzünk előre, már egy év sincs hátra a következő VB váltóig. És reméljük ilyesféle izgalmaknak és kérdéseknek híjával leszünk.

Kovács Gábor

AMIKOR A FAIR PLAY GYŐZÖTT – VÉLEMÉNYEK A VÁLTÓRÓL

Matthias Merz: Egy aranyérem, amit nem érdemeltünk ki

Fotó: Török T.

Nagy kár, hogy a magyarországi VB váltónak így kellett végződnie. Volt egy ambíciózus célunk, mely a verseny közben elúszni látszott, ám a célba mégis elsőnek érkezünk. Ez a győzelem azonban említésre sem méltó. Az a nap nem rólunk szólt, mások voltak a hősök: Gueorgiou, Nordberg és Smola. Azt hiszem a történetek a lehető legjobb arcát mutatták sportágunknak. Felejtjük most el az eredményeket...

Számomra ez egy nagyon különleges verseny volt. Valószínűleg sohasem fogom elfelejteni. Mit tehet az ember egy ilyen helyzetben? Egy érmet nem lehet csak úgy visszautasítani! Kizárathattuk volna magunkat, de kinek lett volna a jó? És tényleg nekünk, versenyzőknek kéne ezzel a kérdéssel foglalkoznunk, vagy inkább a rendezőknek, a Szövetségnek?

Hetediknek rajtoltam, de a hátrányunk már akkor volt, hogy az aranyérem elérhetetlennek tűnt. Érmes helyre még lehetett esélyünk, és én harcolni akartam érte! Jól ment a futás, az elején kicsiket hibáztam, de az önbizalmam nem tört meg. A pálya közepén elhagytam a finneket és az angolokat, majd pedig utolértem az elsőnek rajtolt Khramovot. Nagyon meglepődtem, és úgy éreztem, hogy már fáradt. Viszonylag gyorsan megelőztem és az átfutó ponthoz már egyedül érkeztem. Nagy volt a hangzavar és hallottam, hogy valaki

azt mondja, hogy vezetek. Ez nem lehet igaz, gondoltam. Kicsit izgatott lettem, de úgy gondoltam, biztosan rosszul hallottam. A kiskörben két kisebbet hibáztam, majd pedig az utolsó pontra menet egy furcsa érzés kerített hatalmába. A befutóban már hallottam, ahogy a szpiker kiabálja, hogy mi nyertünk, a csapattársaim öröme hatalmas, az álom valóra vált! De a célba érés után egyszerűen nem tudom elhinni. Az első gondolatom az, hogy kihagytam egy pontot. Az nem lehet, hogy ennyi jó futót kielőztem úgy, hogy még csak nem is láttam őket! De minden pontfogás rendben van, nyertünk...

Hamarosan megkezdődnek a találgatások. Mi történt? Lehet, hogy valaki komolyan megsérült? Az öröm csökken. A mögöttünk lévő csapatok harcolnak a helyezésekért, a hangulat nagyon furcsa. Senki sem tudja mi történt, pletykák keringenek. Az öröm eltűnt.

Még vége sincs a versenynek, de már azon törjük a fejünket, hogy mit csináljunk. Végül abban állapodunk meg, hogy odamegyünk a rendezőkhöz, és elmondjuk nekik, hogy nem érezzük magunkat győzteseknek. Ez, ugyanakkor, tönkretenné a versenyt. Én személy szerint örültem volna neki, ha törlik az eredményeket. Egy ilyen körülmények közt megnyert aranyéremnek úgysem fogok tudni soha örülni. Nem mi érdemeltük meg.

Nagyon fontos számomra, hogy mindenki tudja, hogy foglalmam sem volt a balesetről a verseny alatt. Ha tudtam volna, természetesen, hogy én is megálltam volna segíteni – sokkal jobb lett volna, mint így nyerni! A mostani verseny emlékeztessen mindenkit arra, hogy nem az eredmény a fontos!

A Norvég Tájfutó Szövetség közleménye: A váltó eredményét érvényteleníteni kellett volna. Nem kérdés, hogy miután Anders Nordberg, Thierry Gueorgiou és Michal Smola félbeszakították versenyüket, hogy a sérült Martin Johanssonnak segítsenek, a verseny igazságtalanná vált. Az eredmények nem tükrözik a reális erőviszonyokat, a leg-erősebb csapatok nem nyertek érmeket.

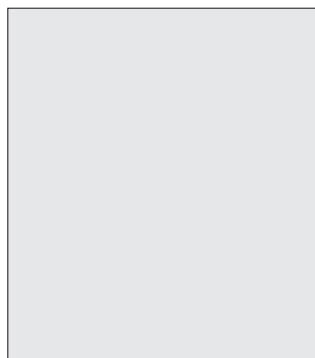
A nemzetközi versenyszabályzat 26.13-as pontja alapján érvényteleníteni kellett volna az eredményeket, hiszen ez a pont kimondja, hogy ha egy versenyen olyan körülmények merülnek fel, melyek a versenyt igazságtalanná (vagy veszélyessé) teszik, a versenyt félbe kell szakítani. Véleményünk szerint a Martin Johansson sérülése után kialakult helyzet kimeríti ennek a szabálynak a hatáskörét.

A franciák nem hivatalosan óvtak:

A Francia Tájfutó Szövetség nem érti az IOF döntését, hogy kihírdették a VB váltó eredményét, hiszen egy kivételes helyzetben a fair-play szabályok természetsszerű betartása alapjaiban befolyásolta a verseny kimenetelét. Az eredmények érvénytelenítésével az IOF kifejezhetné volna a fair-play és a sport alapvető értékei mellett elkötelezettségét, méltó módon elismerve a sérült versenytársuk megsegítése érdekében az érmeért folytatott harcot azonnal feladó versenyzők érdemeit. Az IOF-nek fel kellett volna vállalnia ezt a politikai döntést ebben a kivételes helyzetben!

A Francia Tájfutó Szövetség úgy gondolja, hogy a VB váltó eredményeit meg kell semmisíteni, és a versenyt későbbi időpontban sem újarendezve biztosítani, hogy a 2009. évi férfi VB váltó a versenytársukat megsegítő versenyzők által tanúsított kimagasló sportszerűségről maradjon emlékeztetés.

Anders Nordberg befutás utáni nyilatkozata:

Fotó: Bódis P.

- Hallottam, hogy nagyon kiabál. Mikor odaértünk, Martin azt mondta, hogy csak fussunk tovább, de láttunk, hogy nagyon rosszul néz ki. Egy nagy száraz bot állt ki a combjából, nagyon ijesztő volt. Egy pillanattal azelőtt még egy kiélezett versenyt futottunk, mindannyian tele voltunk adrenalinnal, bele telt egy kis időbe mire összeszedtük magunkat és összegeztük, hogy mit is kéne tennünk. Georgiou levette a felsőjét és körbekötözte vele a sebet, majd megegyeztünk, hogy ő ott marad vigyázni Martinra míg én elfutok segítségért a célba. Ekkor ért oda a cseh is és ketten levitték Martint az útra. A cél felé menet egy mobiltelefonról sikerült beszólni a rendezőknek majd pedig beszálltam a kárkérző mentőbe, hogy megmutathassam, hol találják Martint.

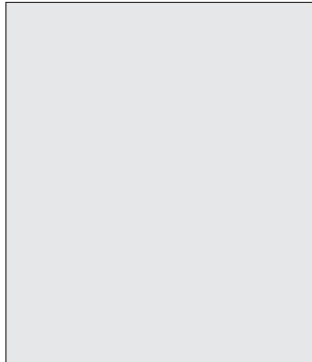
– *Mi történt volna Martinnal, ha ti nem álltok meg segíteni neki?*

– Erre nem is akarok gondolni. Meg vagyok győződve róla, hogy szüksége volt segítségre, olyan állapotban volt, hogy szeretett volna lefeküdni, nem volt teljesen magánál.

Áke Jacobson beszéde: Az eredményhirdetés előtt az IOF elnöke, Áke Jacobson, egy rövid beszédben fejezte ki elismerését a segítségnyújtásban részt vevő három versenyzőnek: „A tájfutás alapszemléje a sportszerű versengés. Ma láthattuk ennek az alapvető értéknek a megkérdőjelezhetetlen megtestesülését. A három versenyző, Thierry Georgiou, Franciaország, Anders Nordberg, Norvégia, és Michal Smola, Csehország, ma feláldozták saját, és nemzeti csapataik dicsőségét, és éremesélyeit, hogy egy sérült versenytársuknak segítsenek. Meg kell, hogy hajoljunk ez előtt az önzetlenség előtt, mely jellemzi versenyzőinket, és sportágunkat. Amit ma tetettek, az a sportszerűség, és a fair-play mintapéldája. Példaképek vagytok mindannyiunk számára!”

És végül Martin Johansson szemszögéből: Hogyan is történt a sérülés? A 12-es ponttól kifutóban a lejtőben felgyorsulva hirtelen valami beleütközött a combomba. Próbáltam tovább futni, de aztán éreztem, hogy meg kell állnom. Mikor lenéztem a combomra, láttam, hogy egy ág áll ki belőle, leültem, és megfogtam az ágat, ami nem mozdult. Majdnem pánikba estem,

és szinte már láttam magam előtt, ahogy egy rossz mozifilmhez hasonlóan mindenfelé fröcskölni fog a vér belőlem. Ekkor tűnt fel Thierry, és segítségért kiáltottam. Másodpercekkel később már ott volt Anders is, és végül Michal Smola is azonnal megállt segíteni. Emlékszem, azt mondtam nekik, hogy menjenek tovább, de mind visszatudasították. Utólag már örülök, hiszen míg segítettek, többször is elájultam. Kiszedték az ágat a lábamból, és a GPS nyomkövető hámjával, valamint Thierry bozótfelsőjével ellátták a vérzést. Az ág 12 centi mélyen állt bele a combomba. Ezután levitték a közeli betonútra és Anders elfutott a célba segítséget hívni. Pár örökkévalóságnak

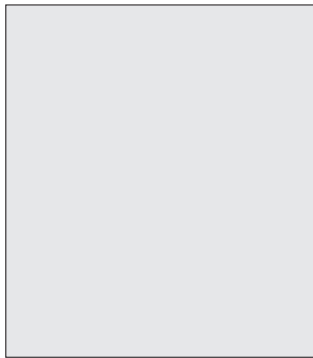

Fotó: Bódis P.

tűnő perc után már orvosok voltak körülöttem, majd pedig egy mentővel bevitték a Miskolci kórházba, ahol alaposan kitakarították a sebet.

Az ilyen helyzetek eszébe juttatják az embernek, hogy a sport csak egy játék. Elmondhatatlanul hálás vagyok, és boldog, hogy azok, akik egyik pillanatban még legádázabb ellenfeleim voltak, a következőben egy villanás alatt elfelejtkeztek mindenféle érmekről, és hatalmas elszánttsággal és hatékonysággal a segítségemre siettek! Anders, Michal, Thierry, KÖSZÖNÖM azt a magas fokú sportmesterséget, amiről tetteitekkel tanúbizonyságot tetettek! Sajnos érmeiket nem adhatok nektek, de tiétek legnagyobb tisztelem, mint sportolóknak, és mint embereknek! Azt hiszem, nagyon sokan értenek velem egyet ebben.

(Gösswein Csaba összeállítás)

Fotó: Kovalcsik I.

GYURKÓ FANNI A VÁLTÓRÓL:

A váltó volt az a szám, amire a legjobban készültünk és amitől a legjobb helyezést vártuk. Úgy indultam neki a pályának, hogy itt kell beleadnom mindent, és mégis figyelmem kell a biztonságos tájékozódásra. Szokás szerint a kifutáskor az elsők között voltam, így mire a mezőny utolért mér megvolt a tervem, és kezdődhetett a közös tájékozódás. Fej-fej mellett haladtunk a többi első futóval, míg egy nagyobb farszta szétdobta a mezőnyt. Azon vettem észre magam, hogy már csak ketten vagyunk legelől a francia lánnyal, és hibázunk. Én elég gyorsan észrevettem hol lehetünk, így a hibám nem volt nagyobb 40 másodpercnél, de mire megfogtam a pontot, már a boly végén találtam magam. Egy nagy fölély következett, ami fizikailag elég kemény volt, de itt megpróbáltam előrébb kapaszkodni a mezőnyben, és ez sikerült is. Pár méterre megközelítettem a 6 fős élbolyt, és ezt a pozíciót tartottam a pálya végéig. 7. helyen hoztam a váltót, 1:18 hátránnyal. Mindenképp ez volt a legjobban sikerült futásom a VB-n.

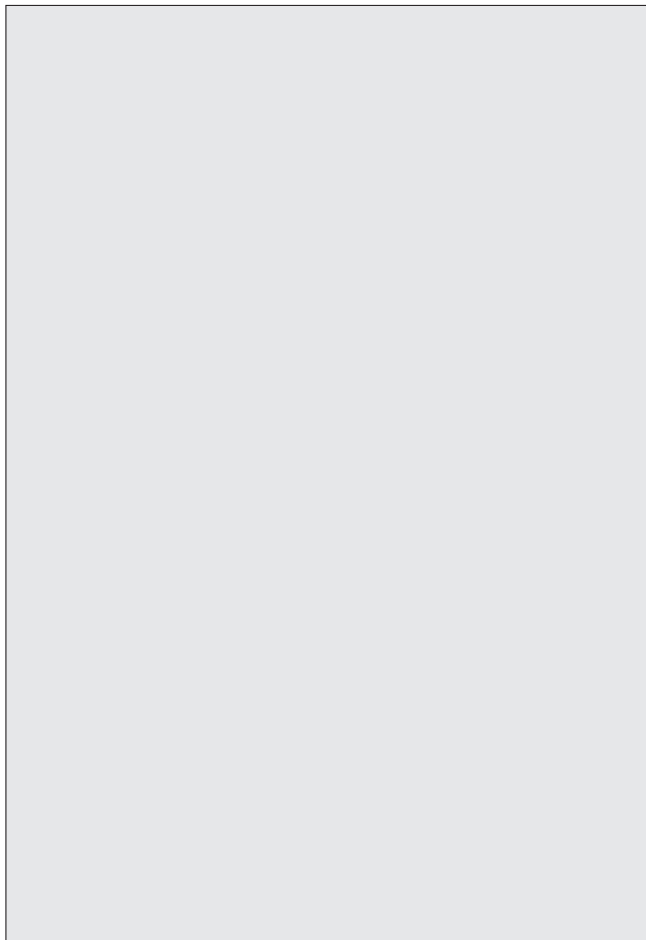
SVÁJCIÁK VITTEK EL A DERENKI ROMFALU ÖSSZES ARANYÁT!

Kevesen hitték, hogy a 2008-as Szelce-pusztai nyílt ONEB dobogójának legfelső fokán pózoló Daniel Hubmann személyében a jövő évi világbajnokot ismerhetik meg. Arra pedig talán senki sem gondolt, hogy újszülöttjét tíz kilós súlyfelesleggel dajkáló Simone Niggli eredményesen száll újra csatasorba, hogy 18 VB éremből álló gyűjteményét újabb arannyal gyarapítsa. Hogy mindez mégis így történt idén augusztus 23-án a borongós felhők közt derengő derenki arénában, arról százak és ezrek győződhetnek meg a helyszínen és az internet közvetítés jóvoltából. A hosszú távú döntő még ma is a legtekintélyesebb esemény a világbajnokság programjában, jóllehet a Trail O számokat is beleértve már 6 éremgarnitúrát szórnak szét az arra érdemesek között. Nem véletlen, hogy ezen a nevezetes napon számos külföldi notabilitás mellett az összes magyar tájfutó világbajnok is megjelent a sárdagasztós célban. A legtöbb exvilágbajnok nemcsak kíváncsiskodni jött el, hanem stoplist húzott és le is futotta a pályát. A férfiak versenyében legalább 6, a nőknél 5 induló már őriz otthon VB aranyat. A nőknél ez alól a második helyezett a norvég Marianne Andersen kivétel, métségre neki egyéni VB ezüstjei vannak, mégpedig 5 darab. Talán jövőre otthon Trondheimben neki is sikerül. Nem könnyű ebbe az exkluzív klubba bekerülni, de ha valaki egyszer rátalált a hibátlan tájékozódás titkára bizony ott tud ragadni a jól ismert és sokak által irigyelt kiválóságok között. Magyaroknak ez idén még nem sikerült, eredményeik mégis biztatók. Az élmezőny még messze van, de beérni őket nem lehetetlen.

Selejtező

A hosszú távú döntőbe jutásért augusztus 17-én három selejtező futamban kellett megküzdeni. A bükk-szentkereszti úttörő tábor '70-es éveket idéző épületei között 114 férfi és 82 nő készülődött a 9.00 órás rajthoz. A közeli hegyoldalt ábrázoló térképecskén melegíthettek be, majd következett a férfiaknak 57, a nőknek 43

percesre tervezett pálya a 2001-es Hungária kupáról is ismert Hollós-hegyek térségében. A jól futható és többnyire jól átlátható szálerdőben, enyhén karsztos, mész- és szénégetőkkel bőven megszórt terepen 6 percen belüli légvonal kilométereket futott a férfi mezőny eleje. A magyaroknak a döntőbe jutás volt a cél és ez mindenkinek sikerült is, kivéve

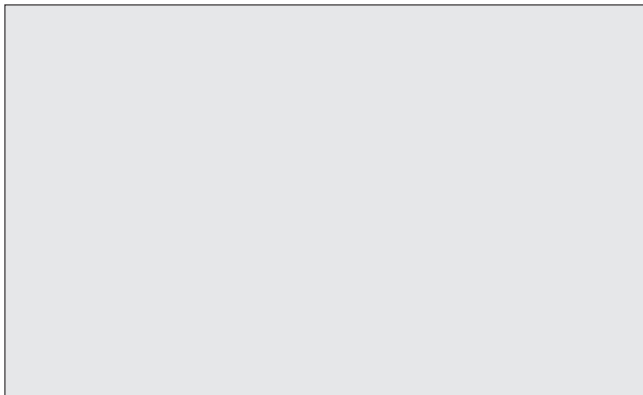
A férfi pálya vége a „kis körrel”

a legeslegelsőnek induló Dénes Zolit, aki a tetejébe a legerősebb futamot csípte meg. Itt indul a svájci Hubmann is, aki magát visszafogva csak a jó startpozícióért futott. Ebben a futamban az utolsó bejutó a 15. helyen az a Mats Haldin volt, aki a döntőben egyes rajtszámmal futva az utolsó percekig őrizte vezető pozícióját, majd végül a 4. helyen landolt a finnek nagy-nagy bánatára. A 2. futamban Lenkei Zsolti a 15. helyen jutott tovább. Kovács Ádám, már a selejtezőben elkápráztatott 3. futambeli 3. helyével, amit a kirobbanó formában versenyző Thierry Gueorgiou mögött ért el. Francia barátunkat, akit a 2002. Tavasz Spartacus győzteseként már jól ismerhetünk, nevezzük egyszerűen Zsozso-nak, ahogy Per Forsberg, a VB pergőnyelvű kikiáltója is bőmbölvé ismételtette, a középtáv győztes befutásának kommentálásakor. Lányaink biztosan jutottak tovább. Szerencsi Ildikó a 6., Kelemen Bernadett a 9. és Gyurkó Fanni az 5. helyen: mindössze 2:14 hátránnyal. A selejtező futamokat a tájfutás nagyasszonyai nyerték: Minna Kauppi, Simone Niggli és Marianne Andersen.

A döntőre még öt napot kellett várni, de ez nem a gondtalan lazítással, hanem kimerítő sprint, középtávú és váltóversenyekkel telt, no meg gymorzorító szurkolással. Mielőtt azonban belevágnék a végső nap történetébe járjuk körbe a témát.

Terep

A hosszú távú döntőnek ott-hont adó terepen a Torna és a Bódva völgye közé ékelődő tornai Alsó-hegyen, más néven a Vecsembükk-fennsíkon még sohasem rendeztek tájékozási versenyt. A hosszan elnyúló karsztos fennsík jó 300 méterrel magasabban fekszik a legkö-

Andersen Marianne (NOR), Niggli Simone (SUI) és Kauppi Minna (FIN)
Fotó: Kovalcsik I.

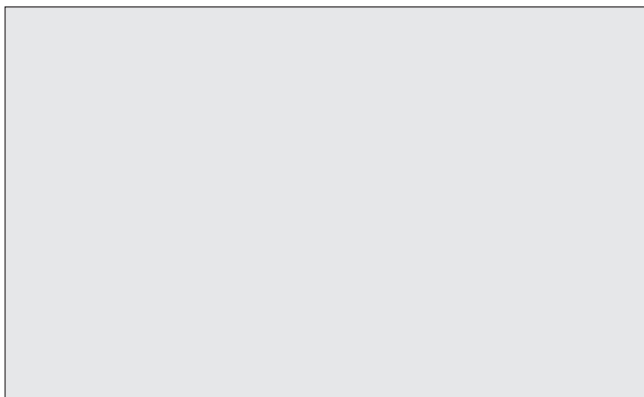
zelebbi települések: Szögliget és Bódvaszilás fölött, így megközelítése meglehetősen nehézkes. A keskeny hegyvonulatot hosszában elválasztó országhatár miatti korlátozások is visszatartották a versenyrendezőket. Hazánk és Szlovákia 2007-es Schengeni csatlakozásával ez utóbbi akadályok megszűntek. Jó döntést hoztak tehát a rendezők, már csak azért is, mivel karszterületen mindaddig nem rendeztek felnőtt VB-t. Ez a 4-500 méteres tengerszint feletti magasságú, sasbércvonulatokból álló alacsony karsztos hegyvidék és a karrosodott felszínek, többnyire mégis jól futható. A felszínt túlnyomórészt tiszta szálerdő, molyhos és cseres tölgyesek fedik, csak kisebb területeket borítanak a nem őshonos fenyvesek. A fedettség szempontjából rázószabb karsztbokorerdő és lejtősztepp foltokat a pályák legfeljebb ha csak érintették. Higgyük el a világ mindaddig legeredményesebb tájfutójának, Simone Nigglinek szavait, hogy ilyen gyönyörű erdőben még sohasem futott!

A terepről szólva meg kell még említeni, hogy a karsztos fennsíkon tekintélyes méretű aknabarlangok találhatóak, amelyek régóta

magukra vonták a kutatók figyelmét. A magyar oldalon 64 zomboly tartanak nyilván, ezek közül a térkép északkeleti szélén felfedezhető Vecsembükki-zomboly 235,5 méteres mélységével hazánk legmélyebb aknabarlangja. A zomboly feltárását pontosan 40 évvel ezelőtt Szenthe István vezetésével kezdték meg és emberfeletti munkával 1971-ben jutottak el a több helyen eltömődött üregrendszer legmélyére. Szenthe a hazai és nemzetközi barlangkutatás és hegymászás legendás személyisége sportpályafutását 1962-ben a Bp. Lokomotívban kezdte, több tájékozási versenyt nyert, kivételes fizikai adottságai alapján már ifi korában a felnőtt csapatban futott.

Térkép

Az országhatárhoz simuló virslialakú térkép Sötér János kiváló alkotása. Janó már több mint fél tucat világbajnokság rendezésében közreműködött, elismert profi helyesbítő nemcsak itthon, de még a tengeren túl is. Otthonosan mozog a karsztos terepeken, mivel már jó húsz éve is helyesbített a környéken, amikor az első magyar VB idején az Aggteleki karszt is szóba jött

Gueorgiou Thierry (FRA), Hubmann Daniel (SUI) és Mamleev Mikhail (ITA)

Fotó: Török T.

helyszíneként. Az utóbbi években pedig sokat dolgozott magashegyi karsztvidékeken Olaszországban. Fiatalkori hegymászó élményei óta fogékony a természeti szépségek iránt, így érzelmi szálak is fűzik ehhez a csodálatos vidékhez is. Bátran mondhatjuk, hogy a rengeteg munka mellett a szívét is beletette ebbe a térképbe. A munka nem volt könnyű már csak azért sem, mert Bódvaszilásról legalább másfél órát kellett gyalogolnia, hogy feljusson a vecsembükki óriás töbrök közé. Rengeteg időt vitt el a meredek déli oldalak árokrendszerének felvétele, fix pontot gyakran csak a térképen kívül lehetett találni. Lassan ment a Derenk környéki elvadult földek térképezése is, minden bozótba be kellett bújni, nincs-e ott egy szikla vagy valami más objektum. Egzakt kötömb igazán nem is volt a terepen, inkább csak sziklakibúvások, meg kőmezők. Ezeket nem guruló, hanem álló kövek alkotják, ami kevésbé akadályozza futást. Sok egyzetetés kellett a mész- és szénégetők ábrázolásához. Az itteni mészégetők csenevészebbek, mint a bükkiek. Nincsenek körülötük gödrök, ahonnan a kőtuskókat kiszedték. Nem kerültek

fel a térképre a kis gödrök sem, ahonnan mondjuk kifordult egy gyöker. Nagyon matatósak voltak a köves-bozótos-ligetes meredek oldalak, pedig ide végül egy pont sem került. Összességében 8-10 napot is elvitt 1km² helyesbítése. A kinyomtatottnál nagyobb térkép készült el, mivel eredetileg hosszabb pályákat terveztek. A munkához az állami alaptérkép és ortofotó állt rendelkezésre. Ezeket először Janó összerajzolta, így végül is kétszer kellett megrajzolni az egészet. Az ortofotó első sorban a fiatal sarjerdőkben volt jó, de nagy fenntartással kellett kezelni, mivel előfordul, hogy egy felhő kitarja a terepet, és oda bevágnak egy flekket a régeből. Az erdőszéleknél sem lehet használni az ortofotót, mert a magas fák árnyéka bezavar. Inkább a kis bokor a jó alappont a réten és nem a nagy fa, mert azt lehet, hogy közbe kívágták.

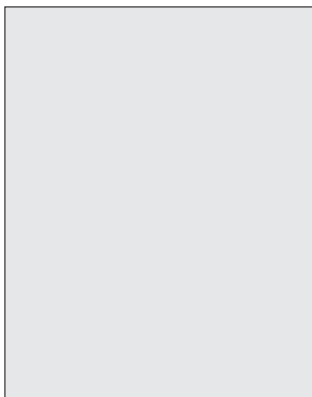
Az ellenőrzőbíró, előkelőbben az IOF Senior Event Advisor régi ismerősünk Tuomo Peltola volt. Élversenyzőként az 1973-as November 7. versenyen járt először nálunk, aztán a Bp. Spartacus látogatott el hozzájuk Tamperébe. Azóta is ragyogó kondiban van, fáradhatatlanul járta a terepet,

mindent megnézett, mindent leellenőrzött. Az IOF szerint egy segítőt is felkérhetett volna, de erre nem tartott igényt. Hacsak nem a négyszeres világbajnok Liisa Veijalainen segített neki, akit többször is láttak Magyarországon úgy az ellenőrzések táján.

Pálya

Zsigmond Tibor a VB versenyigazgatója nem elégedett meg magas pozíciójával, beszállt a térképhelyesbítésbe és magára osztotta ki a hosszú távú pálya kitűzését is. Ragaszkodott hozzá, hogy az tűzze ki a selejtezőt is, aki a döntőt, és ez ne a térkép helyesbitője legyen. Sőtérnek így a középtávú pályák jutottak. A tervezés az előző tíz VB és az utóbb rendezett EB-k pályáinak tanulmányozásával kezdődött. Fő alapelve az IOF-el összhangban az volt, hogy legyenek lehetőleg hosszúak az átmenetek és együtt futás lehetőleg ne legyen. Ez utóbbit volt hivatott szolgálni a férfi pályába illesztett pillangó, illetve a nőkének megtervezett szivecske. Tiborra sokkolóan hatott a Szelce-pusztán megrendezett 2008-as nyílt ONEB, ahová a külföldiek inkább csak ismerkedni és szezonvégi levezetésre jöttek, a férfi pályán mégis 5 perces kilométereket futott a győztes. Hubmannról akkor még nem tudhattuk, hogy idén is őt fogjuk ünnepelni. Tibor 100 perces VB pályát akart, az első tervezet 26,5 km-re sikerült. Peltola meg tudta győzni, hogy elég a 95 perces pálya is, így a tavókozosan lecsökkent, végül 17,5 km-nél állt meg. Nehéz döntés volt, mert így a vecsembükki töbrök közé már alig nyúlt el a pálya. A célt ugyanis csak a derenki medencébe, a hajdan idetelepített szepességi gorálok már romba dőlt falujának szélén lehetett kiépíteni.

A férfi pályán rövid hegymászás után egy 3 km-nél is hosszabb megoldhatatlannak tűnő átmenet következett, ami megadta a verseny alaphangját. A nehezen áttekinthető domborzatú, erősen szintes terepen csak a bátrabbak mertek nagy kerülőt bevállalni, a többség a lila vonal közelében fűrészelte meg a terепet. Végül is nekik lett igazuk. A hegyláb felé délre kerülők 1-3 percet vesztek. A legjobb időt, ha csak másodpercekkel is, a svéd Emil Wingsted futotta egy nagy északi kerülővel, de végül ez lett a vesztes. Ekkor már mindenki tapasztalhatta, hogy a Zsigmond-féle pályákon az utak mindig keresztbe jönnek! Pár km gyönyörű szálerdő után a Szabó-pallag bozótos töbrei következtek, aztán egy majd 2 km-es húzás, az 1-2-es átmenettel párhuzamosan. Itt a 10-11-es átmenetben előnybe kerültek a hosszú átmenetet középen fűrészelők, a már ismert vonalon futhattak visszafelé. Wingsted újra észak felé került és ezzel kiszállt az érmeért folyó versenyből. A mára már kötelezővé vált pillangó után a pálya monotonná vált, a fáradtsággal való küzdelem következett, meg a TV-s pont és a cél közeli átfutás. A kis kör mint egy utolsó tördőfés mindenkinek nagyon nehéz volt: fizikailag és technikailag egyaránt. Ez az igazán kemény és korrekt pálya jobban megadta a világbajnokság rangját, mint a lagymatag médiaszél, a vonakodó szponzorok, vagy a hangszórók bömbölése. Meg a győztesidő is csak egy perccel lett több a tervezettnél. Tibor gratulálunk, csak ezért a pályáért érdemes volt az egész VB-t végigcsinálni! A női pálya felépítése azonos volt a férfiével, valamivel lágyabb kivitelben.

Zsigmond Tibor pályakitűző és Niggli Simone Fotó: Kovalcsik I.

Döntő

A hosszú távú döntő 11.00 órakor a nők versenyével kezdődött. Lányaink a selejtezőben elért biztató eredményeik alapján a mezőny második harmadában rajtoltak. Mindhárman igen óvatosan kezdtek, ami már a 2-es ponton 2 perc hátrányt jelentett számukra.

Gyurkó Fanni kiváló fizikai felkészültségének köszönhetően újra és újra helyzetbe hozta magát, de mivel a 4-5. pont közötti 2250 méteres hosszú átmenetben rossz útvonalat választott, újból vett 2 percet. Hiába futott több átmenetben is ragyogó részidőt, mivel feleslegesen mászott meg hegyeket, csak a 15. ponttól került Szerencsi Ildi elé, végül a mezőny közepén végzett. Eredménye, amely idén a legjobb magyar női eredmény véleményem szerint messze elmarad képességeitől. Szerencsi Ildikó végig jól tartotta magát, kiegyensúlyozottan versenyzett, útvonalai a legjobban közelítik az ideálist. Futását látva erejét jól oszthatta be, mozgása nem eset szét, mint a váltó befutásokor.

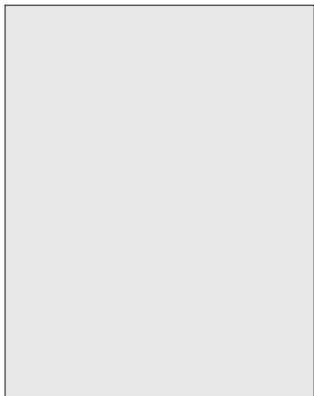
Kelemen Bernadett 35. helyével a VB nagy vesztese. Fizikailag és

technikailag is jól felkészült versenyzőnek ismerjük, most több durva hibát vétett, amelyek korrigálására már nem volt ereje.

A női aranyért folyó verseny igazából csak délben kezdődött. A hátul rajtoló menők közül először a kétszeres világbajnok cseh Dana Brožková indult, majd kevéssele után az ugyancsak kétszeres VB győztes finn Minna Kauppi, akit szorosban követett a fáradhatatlan éremvadász Niggli, és az örök második norvég Marianne Andersen. Niggli a lila vonalon futott az 1300 méteres 1-2-es átmenetben és ezzel azonnal előre állt. Mögötte közvetlenül Brožková. Andersen és Kauppi délről kerültek akárcsak lányaink. Ők is tapadnak szoroson. A versenyzők persze nem láthatták egymást, mert a rajtidők különbsége elválasztotta őket. Niggli próbált megingások ellenére pontról pontra tartotta előnyét. A 2250 méteres 4-5-ös hosszú átmenetben ismét övé lett a legjobb részidő. Andersen és Brožková egy színtesebb útvonalat választottak, ami sokat kiszedett belőlük. A szív alakú pontkombináció után Niggli előnye már behozhatatlan, Brožková leszakad. Andersen még szívja magát Kauppi mögött, akit időben csak az utolsó előtti ponton tudott megelőzni. A célba az elnyúlhatetlen Simone már biztos győztesként fut be. Teljesítménye csodálatos, boldogsága határtalan, különösen amikor egy éves gyermekét karjaiba veheti. A 2008-as év kihagyás után megvan a 16. VB arany! Svájci zászlók emelkednek a magasba. A szpiker érthetetlen ordibálását elnyomja a tömeg éljenezése. A férfiak közül a 12.01-kor elsőnek induló finn Mats Haldin futott be elsőként. Ideje 1.41.57. Ettől kissé lemaradva néhány perccel belül érkezett a szenzációs részidőket teljesítő orosz Dmitry Tsvetkov.

Aztán egyre csak nő az izgalom, mert még egy óra múlva is az övek a két legjobb idő!

Lenkei Zsoltit a kétszeres Európa-bajnok orosz a 2-3-as pont között előzte ki, így saját tempóját futotta hibátlan útvonalakon, több átmenetben a legjobbakkal azonos idővel. A 16. pontnál a végső eredményeket tekintve még a 9. helyen állt. A tiszta erdőből a Derenk környéki bokros, bozotos területekre kifutva azonban lelassult, ott ahol később az élmezőny már kitaposott csapásokon csörtethetett. A végére minden bizonnyal elfáradt, sorozatosan percekét veszített, a 32. helyen zárt. 1.49.55-ös ideje elismerésre méltó tisztes helytállás. Kérdés azonban, hogy miért nem a középtávon futott?

Kovács Ádám
Fotó: Bódis P.

Kovács Ádám kiváló selejtezőbeli futása után hátul a naggyűjk között rajtolt, de sajnos rosszul kezdett. Az 1-2-es közötti 3360 méteres hosszú átmenetben nem látta meg a jó útvonalat és pont közelben is hibázott. Ennek következtében a 6-os pontnál beérte a mögötte 2, illetve 4 perccel rajtoló Merz-Gonon páros. A svájci már kétszeres világbajnok, a francia a tavalyi bronzérmes. A Szabó-pallag

töbrei között száguldani kezdtek. Ádám itt két átmenetben is csúcsideőt futott Gonon pedig érempozícióba került. Csak a 12-es pont előtt veszettek egy percet, ahol Ádám egy kerek töbröt pontnak nézett, ahol a lila vonalat megszakították. Továbbra is jó tempóban nyomták, a pillangó sem dobta szét őket. A TV-s átfutó pontnál is így láthattuk együtt a fiúkat. A pálya végéhez közeledve Gonon tudata beszűkülhetett, hiába futott be az 5. legjobb idővel, kilötte magát a versenyből. A 26-os lapos gerinc helyett a nők horpadására húztak. Ádámék pillanatok alatt korrigáltak és az átfutópontnál már újra együtt voltak. Csak a szivatós kis kör szórta szét a csapatot. Ádám végül 1.46.32-es idővel a 17. helyen végzett holtversenyben az ausztrál Chris Forne-vel. Elismerésre méltó eredménye egyben a VB legjobb magyar egyéni helyezését jelenti. Kiváló képességei alapján biztos lesz még esélye, hogy egymászegyű eredményekkel örvendeztesse meg rajongóit.

A címvédő Daniel Hubmann jól kezdett. A hosszú átmenetben a lila vonal mentén navigált, ahogy a legtöbben, erős tempójának köszönhetően mátt itt az élre került. Vezető pozícióját szinte hibátlan futásával mindvégig meg tudta őrizni. A Szabó-pallag zöld foltos töbrei közül kikeveredve érte utol az előtte 4 perccel induló Mamléev-et, a már olasz színekben versenyző, VB ezüsttel is rendelkező sümegi Európa-bajnokot. Misa ettől kezdve Dani hű társául szegődött, aminek jutalma végül egy világbajnoki bronzérem lett számára. Csak remélni tudjuk, hogy Hubmann-t sem hátráltatta, inkább segítette az együtt futás. A „csak” 1700 méteres másik hosszú átmeneten is ez a tandem érte el a legjobb időt. A pillangóban sem kellett szétválniuk. Az átfutóponton már tudhatták,

hogy nagyon jól állnak. A kicsit másoknak tűnő 31-32-es átmenetben ezért Hubmann megengedhette magának, hogy kifusson a derenki lapályra és alulról kerülve fogja meg az utolsó előtti pontot. Ez a 40°-es idővesztéséig toltá ki a győztesidőt a tervezett 1.35-ről 1.36.31-re.

Thierry Gueorgiou a finom tájékozódás professzora nem elégedett meg a középtávon megszerzett világbajnoki címmel, 8 aranyból álló gyűjteményét itt a hosszútávon is tovább akarta bővíteni. Végig jól tartotta magát, de a hosszú átmenetekben kevés alkalma nyílt rendkívüli képességeinek kiaknázására. Hátránya 1 perc volt Hubmann-nal szemben a 9. ponton, ahol Dani utolérte Misát. A svájci-olasz együttműködés sikerének is tulajdonítható, hogy ez a hátrány a 24-es TV-s pontnál már 4 percre nőtt. Szoszó azonban nem adta fel, volt még ereje, no meg a finomabb pontok miatt lehetősége több mint 2 percet lefagyni. Nagyon is megérdemelte az ezüstérmet.

Hubmann megvédte tavalyi elsőségét, kétség kívül ő a világ legjobbja, egyben az idei világbajnokság legeredményesebb versenyzője. Minden egyéni számból hozott érmet, ami eddig férfinak még nem sikerült egy VB-n. No és ott van hozzá még a váltó arany is, ami bármennyire is groteszk, de szintén neki köszönhető! Ha Dani mint második futó nem száll el, akkor Merz is ott van a szerencsétlen élbolyban, ahol Johansson sérülése miatt a sportszerűség, no meg az IOF szabályai szerint fel kellett adni a versenyt. Elmondása szerint a Miskolc környéki terepeken tartott utolsó edzésein már tudta, hogy fog menni a dolog. A versenyt megelőző jó eredmények hatására nem érzett magán nyomást. Magabiztos volt. A selejtezőkön nem hajtott a győzelem-

re, inkább csak jó startpozíciókat akart szerezni.

Teljesítményét értékelve meg kell említeni, hogy az 17500 méteres légvonalatú versenyen 18800 métert futott, amiből mindössze 2800-at tett meg úton, továbbá 950 méter szintet küzdött le. Számításaim szerint ez síkfutásban 2.20 körüli maratoni időnek felel meg. Hát futni jó 20 évvel ezelőtt már Csontti és Lantos Zoli is tudott így, a többi talán a tájékozódáson múlik.

Hubmann és Niggli győzelme a kontinentális tájékozódás diadala. A skandináv gőzhenger defektet kapott a derenki mészkőn. A svájci válogatott 9 érmmel zárta a VB-t, ezzel ők jelentik ma a világ élvonalát. Főkéntük számunkra talán mégsem annyira nyomasztó. Messze vannak, de megközelíthetők. Azért ne csak az ünnepelelt sztárokat figyeljük. Vegyük észre azokat is akik be tudtak furakodni a nagy nevek közé, mint a román Zinca, és a lett Skrastina középtávon, a bulgár Nikolov, az ausztrál Ewels meg a kínai Hao sprinzen, vagy éppen az izraeli Gvozdev a váltóban. Nekik vajon hogy sikerült? Egy biztos, hogy nem csak a pénzen múlt... **Bozán György**

Nyilatkozatok:

Daniel Hubmann: A melegítésnél már éreztem, hogy az előző napok futásait nagyon jól megemésztettem, és már kifejezetten vártam a 17,5 kilométeres pályát. Technikailag rögtön elkaptam a kívánt fonalat, és nagy kedvvel futottam a töbröket és dombokat ívelgetve. Egyetlen hibázás nélkül érkeztem az átfutópontra, ahol megerősítet, hogy hallottam, hogy én vagyok az élen. Az utolsó körre újra rá kellett koncentrálni, mert technikailag is nagy kihívás volt és nehéz átmenetekkel volt teli. Az utolsó előtti pontra kissé túlságosan óvatos voltam és

egy rám korábban egyáltalán nem jellemző kerülő útvonalat választottam, amivel 40 másodpercet vesztettem. De mivel különben az egész futásom tiszta volt, így is a legjobb időt futottam, amit már a később jövők sem tudtak megdönteni. Ezzel a címvédés sikeresen teljesült, aminek nagyon örülök! Ennek az érmenek minden csillogása megvan, amit egy aranytól kívánni lehet. Nem is lehetett volna szebb befejezése a VB-nek!

Thierry Gueorgiou: Nyerni szerettem volna, mivel ezzel együtt már csak két alkalom volt a 2011-es (franciaországi – a szerk.) VB-ig a hosszú távú világ bajnoki cím begyűjtésére, de Daniel ma jobb volt. De legkésőbb otthon sikerülni fog, az a terep fekszik nekem.

Mikhail Mamlejev: Nem hibáztam az elején, de lassú lehettem, a 10-es ponton ért utol Daniel. Bár kicsit eltértek az útvonalaink onnantól is, nem lehetett nem látni egymást ebben a tiszta erdőben. Az átfutóra már nagyon elfáradtam, így a kiskörben határozottan kellett Daniel segítségére, amit ezúton is köszönök!

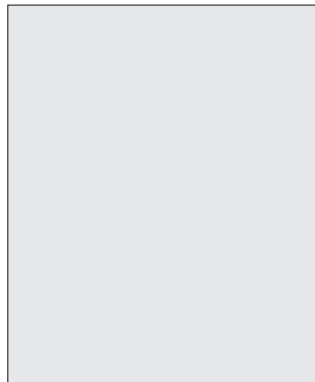
Gyurkó Fanni: Összességében elégedett vagyok a VB-n nyújtott teljesítményemmel. Összesen 5 futásom volt, és mindegyik jól sikerült.

A hosszútáv selejtező terepe feküdt nekem, ilyen típusú tájékozódásra készültünk az edzőtáborok során. Számítottam hosszú átmenetre, és tudtam, hogy egy jó útvonalválasztás perceket jelenthet. Így amikor az 1-es pont rögtön 800 m távolságban volt, nem kapkodtam el a rajtot, hanem megröbáltam kiválasztani a legkedvezőbb megoldást. Ez sikerült is, így jól indult a versenyem. A pálya farszta volt, a másik selejtező csoportok versenyzőit végig láttam, ez megkönnyítette a pontfogást a jellegtelen hegyoldalokban. Nem akartam kifutni magam, inkább a tájéko-

zódásra összpontosítottam. A pálya legvégén utolért a 2 perccel mögöttem induló Julia Novikova, együtt futottunk be, 5. helyen kvalifikáltam magam.

A hosszútáv volt az az egyéni szám, amitől a jobb helyezést vártam. A 23. hellyel ez be is igazolódott. A pályával kapcsolatban kicsit csalódott voltam, mert több átmenetre számítottam a töbröz, technikásabb részen, és kevesebb pontra a jellegtelen, zöld hegyoldalokban. De mivel mindenkinek ugyanaz a feladat, erre nem gondoltam futás közben, csak a feladatra koncentráltam. A futás ezen a napon nem ment annyira, mint szerettem volna, mivel ez volt az utolsó szám, valószínű, hogy már elfáradtam. A váltó tényleg sokat kivett belőlem. Őszintén szólva jobb eredményt szerettem volna, viszont a célban kárpótolt a szurkolók szeretete, és a „nagyok” Monspart Saci, Oláh Kati biztatása, a jövőre nézve. Így a csalódottság helyére a motiváltság érzése költözött, hisz tulajdonképp megcsináltam a feladatot, csak még van rajta mit javítani, de már van egy jó alapom hozzá.

Összeállította: Skuló Marci

Gerzsényi Zsolt, a szervezőbizottság elnöke átadja az IOF zászlaját a 2010-es norvégiai VB szervezőbizottság képviselőinek

Fotó: Kovalcsik I.

A SZÖVETSÉGI KAPITÁNY OLDALA

Négy évvel ezelőtt azzal a meggyőződéssel fogtam munkához, hogy a magyar VB-ig bekerülhetünk a nemzetközi élménybe és egymás eredményeket érhetünk el. Akkoriban senki sem érezhette úgy egy Világ bajnokságon, hogy biztosan bekerül a döntőbe (a legjobb 45 közé), ezért ez volt az első lépés a négy évre leosztott feladatok közül.

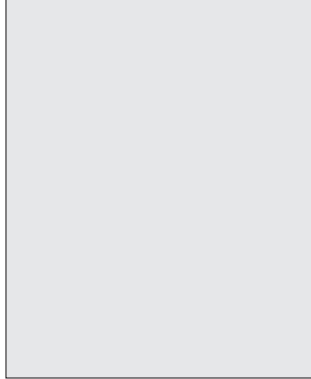
Mit sikerült ebből megvalósítani?

Az eltelt évek alatt folyamatosan és fokozatosan – mondhatom, hogy a terv szerint – fejlődöttünk, és úgy éreztem, hogy nem volt alaptalan az elképzelésem, itthon, hazai terepen elérjük céljainkat. Különösen a váltót tekintette az egész csapat kiemelt fontosságúnak, mert az évek során összeállt a csapat, mindenkinek kialakult a helye a váltókban, sokat gyakoroltunk.

Az egyéni eredményeket tekintve 2006-ban még 44 %-os volt a döntőbe jutásunk aránya, ez egyre javult, mostanra 72 %-ra, úgy, hogy a 18 selejtezőbeli rajtolásunkból csak ötven estek ki, ráadásul hárman csak minimális különbséggel. Ez egyértelmű előrelépés, de a döntőkben nem léptük át a kitűzött határt, nem voltunk 10-ben. Annak ellenére, hogy már 2006-ban Dániában is volt egy 17. helyünk a sprinten Makrai Évi révén, most is ez volt legjobb helyezésünk, most a hosszú távon Kovács Ádám jóvoltából. Tavaly Kelemen Dettinek sikerült a 13. helyre befutnia szintén ez utóbbi távon. A megtorpanás egyik oka az, hogy a mezőny nagyon erős, nehéz betörni már a 20 közé is, másrészt fiataljaink véleményem szerint egyéniben még nem idén érték el életük legjobb eredményét. A következő években tovább fejlődnek, különösen ha rendszeresen fognak megmérkőzni a leg-erősebb mezőnyben, különösen a VB-ken, hanem az EB-n, Világ Kupákon és javítják az átlagteljesítményüket.

Viszont a váltók!

A férfiak 5. helye nagy eredmény. Erre készültünk legjobban, mégsem olyan lett, mint gondoltuk, a svéd Martin Johansson sérülése miatt. A lányok 13. helye reális, megfuttatták, amit tudtak, ez most ennyi-

Fotó: Kutnyánszky E.

re volt elég. Mindkét váltó futását nagyra értékelem, különösen a tavalyi két 10. helyel együtt. Ezek a lányok, fiúk, úgy összpontosítottak a váltó(ko)n, minden idegszálukkal a lehető legjobb teljesítményre koncentráltak! Jó volt velük lenni, együtt dolgozni a felkészülés során, látni őket harcolni az eredményért, egymásért! Igazi csapatmunka volt, és váltóinknak szintén további fejlődésre van lehetőségük. Ezt a gárdát össze kell tartani, nagy erő van bennük! Külön kiemelem azokat, akik végül kiharadtak, ők is nagyon komolyan vették a felkészülést (Isti, Detti, Bandi, Máté, Ági, Eszter).

Néhány szót még a VB-ről.

Itthon versenyezni jó. Ismert tereptípusok, nem vártunk meglepetést a pályakitűzőktől, a szállás, étkezés is csupa megszokott körülményt biztosított a világversenyen, ami sokat jelentett. A Világ bajnokság légköre persze itt is ugyanaz, feszültségekkel teli, de ez sem váratlan.

Ami teljesen új volt számunkra itt, ellentétben a külföldön rendezett világversenyekkel, hogy csupa ismerős vett körül minket, akik drukoltak nekünk, és várták is a jó eredményeket. Ez a várakozás plusz terhet jelentett, de erre is készültünk. Itt köszönöm meg a szurkolóknak a lelkes buzdítást, valóban más dolog hazai nézők előtt, hangorkánban versenyezni, többünknek erőt adott az utolsó erőfeszítések idején.

Röviden meg kell említenem a versenyközpont helyét, a miskolci egyetemvárosban, az UNI Hotelben, mely épület egyben a szállásunk is volt 9 napig. Kényelmes, szép, izléses kétágyas szobákban voltunk, ahol a rendezők figyelmességéből a nyári melegre számítva északra néző szobákat kaptunk. Jól éreztük itt magunkat.

A program a középtáv selejtezőjével kezdődött egy augusztusi vasárnapon, de innentől számunkra a VB program az iránymatató a hét napjait nem is érzékeljük. Mint ahogyan azt sem érzékeljük, hogy hazarendezték a VB-t, egyenlő feltételek voltak minden résztvevőnek, persze mi a hosszútáv terepét leszámítva, mind egyiken jártunk már, ismertük korábbiól, és természetesen pályakitűzésekkal is tanulmányoztuk, elemeztük ezeket, szintügy mint az ellenfeleink. A pályák színvonalára nem lehet panasz, próbára tette a mezőnyt, fizikailag és technikailag egyaránt. A rajtok jól felépítettek, a célhelyek látványosak voltak. Amit kiemelnék, az a sprintverseny, ahol a TV közvetítési igényeit tökéletesen kielégítette a terepkiállítás és a pályák. Talán még a kívülállóknak is érthető módon követhető, élvezhető, izgalmas volt a verseny.

Számomra véget ért négy év, sok munkával és sok sikerrel, soha nem felejttem el, hogy egy kiváló csapattal dolgozhattam együtt!

Köszönöm mindenkinek, a csapattagoknak, nemcsak a csapataba kerülteknek, az edzőknek, vezetőknak, szurkolóknak, a segítő családtagoknak, sporttársaknak, mindenkinek mindazt, amit elértünk!

Hegedűs Zoltán

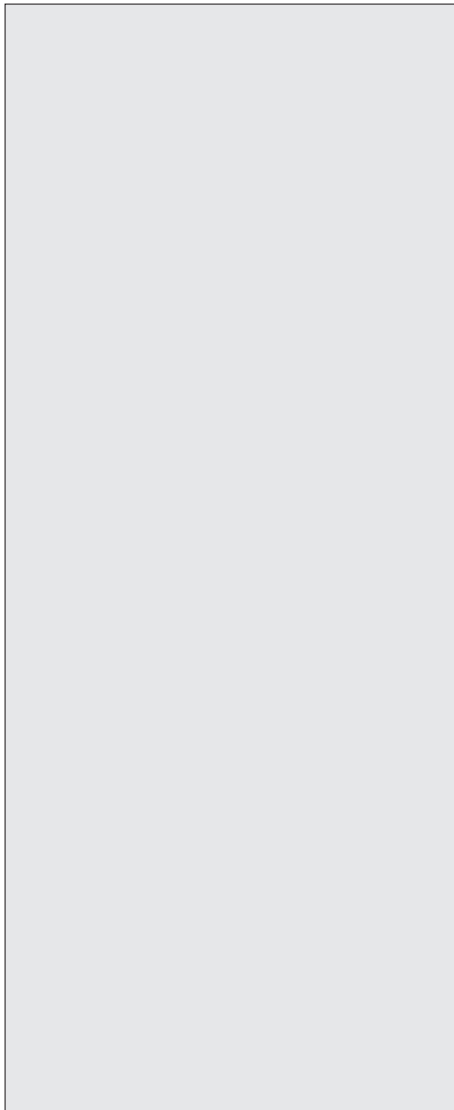
TRAIL-O VILÁGBAJNOKSÁG MAGYARORSZÁGON

A 2009-es Tájfutó Világbajnoksággal egy időben, Magyarország történetében először Trail-O Világbajnokságot is rendeztünk. A Trail-O lényege az, hogy ebben a sportban a hangsúly a tájékozódáson van és a tájfutás fizikai kihívásai más formában, nem a futó sebesség vonatkozásában vannak jelen.

A versenyzők 1:4000 vagy 1:5000 léptékű térképen versenyeznek, melyet vagy kifejezetten a Trail-O versenyre, vagy már meglévő sprint térképből javítanak a térképészek. Mivel az épek és mozgássérültek közötti esélyegyenlőséget maximálisan biztosítani kell, a versenyzők nem mehetnek oda a bójákhoz, futniuk sem kell és az összes pontot egy közeli (vagy nem is olyan közeli, mint például a Nagymezőn) útról nézik. A térképen a pálya teljesen úgy néz ki, mint egy tájfutó pálya: van rajta Rajt, ellenőrzőpontok, amelyeket vonal köt össze és egy Cél. A terepen viszont más a helyzet: minden ellenőrzőponton lehet 1, 2, 3, 4 vagy 5 bója és a feladat abból áll, hogy meg kell fejteni melyik az igazi, hogy melyik van a térképen levő kör közepén. Balról nézve lehet a válasz A (az első bója), B (a második), C (a harmadik) és így tovább. Elit szinten a válasz Z is lehet, ami azt jelenti, hogy minden bója rossz helyen van, vagyis a kör közepe által jelölt helyen nincs bója. Az 1 bójás ponton a válasz vagy A (a bója jó helyen van) vagy Z (a bója rossz helyen van).

A pálya szintidejét a szabályzat határozza meg, pontonként 3 percben és 100 méterenként 3 percben. Plusz idő adható és ezzel éltünk is, mivel mindkét verseny terepen volt szint és rossz minőségű út bőven. A szint-idő túllépést minden megkezdett 5 percnél egy levont pont bünteti.

Nemesházi László versenyigazgató és jómagam, mint nemzeti ellenőrzőbíró, már több mint két éve elkezdtük az előkészületeket. Először a terepeket kellett kiválasztani, mely több problémát okozott, mint gondoltuk volna. A Tájfutó VB sok kitűnő terepből válogathatott, de a kerekes-székes hozzáférhetőséget, a terepengedélyek, a környezetvédelmi korlátozások nehezé tették. Végül is az a tény, hogy a Bánkút melletti Nagymezőre már nem engedi fel a Nemzeti Park a tájfutókat, a Trail-O VB-nek kedvezett. Mivel a mi versenyzőink nem mennek le az útról és így a szíratlan bábakalács és a többi fokozottan védett növény biztonságban volt, megkaptuk ezt a terepet. A második napi versenyt meg sikerült egy olyan, a Nagymezőhöz egyáltalán nem hasonló terepre vinnünk, mint a Királysztal nagy, meredek, erdős parkja az állatkerttel együtt. Ez utóbbi ötlet az IOF Tanácsadó, Richard Keighley-é volt, amikor egy korai látogatásán rákérdezett, hogy miért nem rakjuk rá a térképre az Állatkertet is, oda olyan jó pontokat lehetne kirakni.

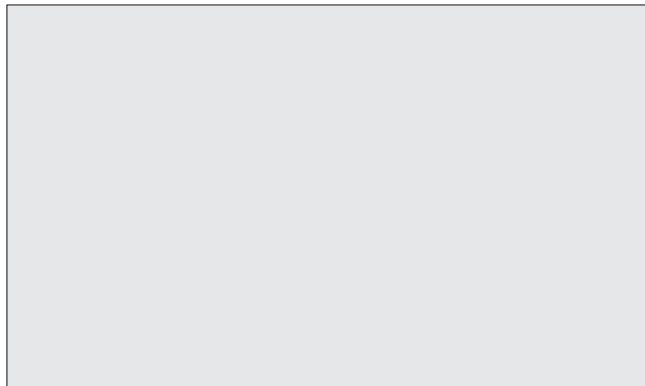

A 2. napi pálya (Csanyik) Fotó: Kovalcsik I.

Ahogy ezt meghallotta a Tájfutó VB rendezőse, ők is jó ötletnek vélték és a sprint terep így ki is bővült ezzel az érdekes, különleges résszel. Mivel a Trail-O-hoz 100%-os összpontosítás kell, meg kellett tanulni nem foglalkozni a hatalmas bengáli tigrisekkel és a zajos majmokkal, madarakkal. Gabi maci hála Istennek elég csendes, de a rengeteg látogató nem segítette a versenyzőknek koncentrálni.

De térjünk vissza a szervezés és versenyés részleteire. Ahogy a VB ideje közeledett egyre többen jelentkeztek kis csapatunkba, bár – mint mindig – úgy éreztük, hogy többen is lehettünk volna. De a minőség, nem a mennyiség a lényeg, és ennek nem voltunk hiányában. Az első rendezői megbeszélésen derült ki a végleges létszám és a csapatok elkezdtek ismerkedni egymással. Az időmérő pontok stábjának, a felvezetőknékné még a VB kezdete előtt is volt munkájuk, a többiek besegítettek ahol tudtak, az eszköztár is kezdett összeállni, mindenki készült, most már élésben. Az időmérő pontokkal foglalkozóknak volt kétszer fél nap kiképzésük, mely alatt megtanulhatták ennek a nagyon felelősségteljes munkának a fortélyait. Sajnos az IOF Asszisztens Tanácsadó egy kicsit belekevert a munkájukba, de ennek ellenére Bacso Piroska kitűnő vezetése alatt a 8 stáb készen állt az első nap reggelén. A felvezetők is végigjárták mindkét versenyterepüket, ami nem kis munka volt, mivel az egyik főt a Bükkfennsíkon, a másik egy látogatókkal folyton tele lévő parkban és az állatkertben volt. És így eljött az első terepbemutató versenynapja.

A Trail-O terepbemutató nem olyan, mint a tájfutásé, ahol szabadon mindenki magának megnéz, lefut annyit a kirakott pontokból amennyihez ideje, kedve van. Egy Trail-O bemutató ugyanolyan

Kezdődik a verseny Fotó: Kovalcsik I.

verseny, mint a hivatalos két versenynap, csak kevesebb ponttal és eredmények nélkül. Ez persze arra is jó volt, hogy főpróbának tekintsük és megítéljük a felkészültségünket. Minden nagyszerűen ment Kurtabércen és a nagyszámú mezőny ízlelgette a Bükkfennsík gyönyöreit.

Ez a hatodik Trail-O VB volt és most került 100 főlelőször a nevezettek listája. 46 Paralimpiai és 56 Open versenyző 19 országból készült az első terepbemutató versenyen a másnapi erőpróbára. A nap végén átköltöztünk Nagymezőre, ahol a felvezetők megkezdték az első versenynap előkészítését.

Mint mindig, másnap reggel a versenyzők sokkal korábban érkeztek, mint mi gondoltuk. A parkoltas ügyesen ment, de még így is nehezen sikerült minden autónak helyet találni. Elérkezett a 9 óra és elindultak az első versenyzők. A Nagymező negatív terepformátumai, mészégetői, jó messziről tanulmányozott völgyei, gödrei, bokrai, fái és jelleghatárai megdolgoltatták mindenki szürkeálmóányát. Az esélyes nemzetek itt is a skandinávok: Svédország, Norvégia és Finnország gyakran álltak már dobogón az első 5 Trail-O VB-n és ezt vártuk itt is. Ugyanakkor, az elmúlt pár évben

volt már olasz, szlovén és német világbajnok is, így a terep különlegességei, a magyar pályakitűzők fűrfangjai, melyeket a nemzetközi mezőny zöme nem ismert, hozhatott meglepetést is.

Ahogy zajlott a verseny, volt egy pár probléma is: a Nemzeti Park természetvédelmi őrsége is megjelent, engedélyeket követelve, vigyázva arra, hogy se versenyző, se autó ne menjen le az utakról. Érdekes, hogy ezt a feladatukat éppen úgy tudták ellátni, hogy a kis tereparjójukkal egészen magasra felmentek a hármas teber mellett levő füves ösvényen, ahol már addigra nagy tömeg volt, és így még szűkebbé tették a versenyzőknek a pontokra való rálátás lehetőségét. Reméljük, hogy a száratlan bábakalácsnak nem esett baja a kis Suzuki Jimny kerekerei alatt!

Az első eredmények több különböző nemzet versenyzőit mutatták az első 10 helyen: a Paralimpiai kategóriában a horvátok, magyarok, lettek, csehek, litvánok és a britek is bekerültek az első nap az első 10 közé, a szokásos svédok és egy finn mellé. Míg az Open kategória első 10 versenyzője között egy japán, két ukrán, egy lengyel, egy magyar és egy amerikai képviselte a nem-skandináv nemzeteket, nem szólvá arról, hogy a japán végzett

az első helyen. Nagyon úgy nézett ki, hogy a fent említett különlegességek, az elmúlt évek tapasztalatai és az egyre több Trail-O nemzet fejlődése összekeverték a mezőny elitjét.

Nagymező után leköltöttünk a Csanyik völgybe, a parkba és az Állatkertbe. A terepbemutató megint lezajlott minden különösebb probléma nélkül, bár egy-két pont nagyon felizgatta a horvátokat, svédeket és norvégokat. Az esti csapatvezetői értekezleten hosszas kukacozás után sikerült megnyugtítani őket, hogy biztosan nagyon fogják élvezni a második napi versenypályát. Nagyon reméltük, hogy nem fog esni, ami hála az égnek így is volt és így indultunk neki a második és egyben utolsó versenynapunknak. Erre a napra a meteorológia már felhős időt és esetleges zivatarokat ígért, amikből megint nem lett semmi, bár a magas páratartalom, a sok szint és az állatkerti murvás út komoly kihívást jelentett a kerekesek számára. A versenyzőknek meg segítőknek.

A végeredményekre sajnos várni kellett, mivel több óvás is érkezett, melyeket megtárgyalt a zsűri és kivétel nélkül elutasította őket. A Trail-O zsűri 5 főből állt, az IOF Tanácsadó és a nemzeti ellenőrző bíró részt vettek a megbeszélésen, de szavazatuk nem volt. Ezt a jogot a zsűri másik három tagja gyakorolta, egy dán, egy horvát és egy olasz versenyző.

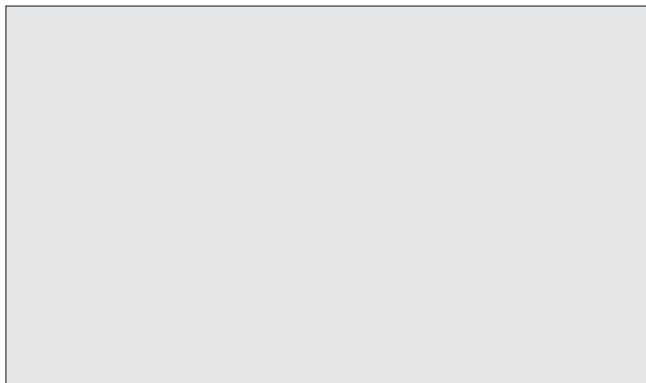
Az egyéni végeredményeket a két versenynap összetett eredményei alapján hirdettük ki. A Paralimpiai kategóriában az első nap három helyezettjének sikerült megtartaniuk pozíciójukat, ami már csak azért is nagy teljesítmény, mert a második nap eredményei rosszabbak voltak a mezőny zöménél. A másodszer győztes Lennart Wahlgren svéd versenyző eredménye már csak azért is jelentős, mert eddig még senkinek nem sikerült

megvédeni a bajnoki címét, sőt eddig még senki nem nyert kétszer a Trail-O VB-k történetében. Az ezüstérmes kedves barátunk és szomszédunk Zdenko Horjan, horvát versenyző kapta, míg a bronz tulajdonosa a svéd Ola Jansson lett. Az Open kategóriában az ukrán Vitaliy Kirichenko vitte az aranyat, a finn Lauri Kontkanen az ezüstöt és a japán Kimura Hauró a bronzérmét.

Az Open kategóriában sokkal nagyobb volt a szóródás, mint a Paralimpiaiban. Volt aki a 32. helyről jött föl a 12-re, míg egy másik a harmadikról esett vissza a 19-re. Nagyon kevés versenyzőnek sikerült kiegyensúlyozottan hasonló eredményt hozni mind a két napon. A győztes ukrán versenyző 8. volt az első napon, míg a bronzérmes japán versenyző a 17. helyről jött fel a nagyszerű harmadik helyre, ezzel maga mögé utasítva honfitársát, az addig vezető Tashiro Masaukit, aki kénytelen volt megelégedni a negyedik helyvel. A mezőny zömének volt egy jó és egy rossz napja és a legtöbbnek az első volt a jó nap és a második a rossz nap. Volt, akinek jobban feküdt a Csanyik terepe, de ezek kisebbségben voltak. Az eredmények azt bizonyítják, hogy a nyílt hatalmas töbrök annak ellenére,

hogy kevesen ismerték őket, jobb eredményeket hoztak. A második nap térképe több kritikát kapott, mint az első, talán ez is belejátszott a rosszabb eredménybe a mezőny egy részénél.

A második napon ugyanakkor volt egy másik nagy különbség is: a két kategória versenyzői között markánsan az Open versenyzői voltak jobbak. Többen próbáltuk megmagyarázni, hogy miért voltak annyival rosszabbak a Paralimpiai versenyzők eredményei a második napon az Open versenyzőkéihez képest. Az első napon is volt egy bizonyos fokú különbség, de nem annyira markánsan, mint a második napon. Miért volt végül is 5 pont különbség az összetettben a két győztes között, míg az első napon csak 1 pont választotta el a Paralimpiai elsőt az Open első helyezettjétől? A már említett murvás utak, és sok szint beleszólhatott, a fáradtság és a magas páratartalom talán szintén. Sajnos sokan úgy érezték, hogy maga a terep jellege hátrányos helyzetbe hozta a paralimpiai versenyzőket és leginkább a kerekesekeket. Az IOF jelenleg megkezdett egy konzultációt a paralimpiai státuszról, hogy milyen alapokon kellene eldönteni, hogy ki lehet Paralimpiai és ki Open versenyző. A híres

A csapatverseny eredményhirdetése Fotó: Kovalcsik I.

esélyegyenlőség valahogyan nem biztos, hogy stimmelt az Állatkert és a Csanyik völgy parkerdejében és sokan a rendezők közül is megemlítették ezt nekem a verseny után. Bárki, akinek erről véleménye van, ha eljuttatja hozzám, szívesen továbbítom az IOF-hoz.

Az impozáns eredményhirdetésen, melyeken a Versenyigazgató és a Nemzeti Ellenőrzőbírók kívül IOF VIP-k adták át az érmeket, az egyéni ceremóniát a csapatverseny kihirdetése követte. Ez utóbbi idén lett hivatalosan az értékelés része a két legjobb Paralimpiai és a két legjobb Open versenyző eredményeinek összesített pontszámai alapján. Az arany Ukrajnába került, az ezüstérmekeket a svédek vitték haza, míg egy újrászólt kalkuláció után a bronzérmekeket a csehek mondhatják magukénak.

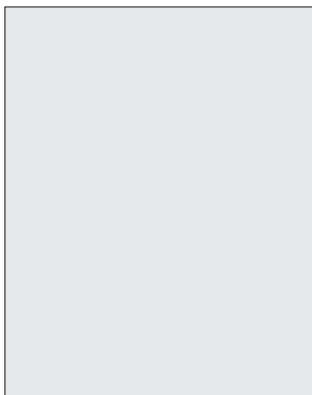
Négy hosszú, kimerítő, de csodás nap után az eredményhirdetéssel lezárult a hatodik miskolci Trail-O VB. Az én legmaradandóbb emlékem nem a sok munka, nem a sok probléma lesz, hanem az a csodálatos csapat, akik között most már sok barátra tettem szert, és akik nélkül ezt nem tudtuk volna megcsinálni. Kétszer annyi ember munkáját végezte mindenki és én úgy érzem, hogy ezt soha nem fogom nekik elfelejteni. Köszönöm!

Grant Júlianna

A BRIT CSAPAT VÉLEMÉNYE A VILÁGBAJNOKSÁGRÓL

A brit csapat: Dave Gittus, Karen Darke, Brian Parker, John Crosby, Peter Roberts (John Kewley hiányzott)

Pályák: Elégedettek voltak a pályákkal. Az első nap pontjai, amelyek zömükben negatív tereptárgyakra kerültek, különleges kihívásnak bizonyultak részükre. Ugyanakkor élvezték, hogy a Nagymezőn úgy a távoli, mint a közeli pontok maximum koncentrációt és a megol-

Mérnek a versenyzők

Fotó: Kovalcsik I.

dási módszerek széleskörű ismeretét követelték. A második napot nagyon érdekesnek találták és teljesen különbözőnek az első naptól.

Térképek: Mivel a brit csapatban több térképész is van, a térképekről többször tettek említést. Az első napi térképet jobbnak, pontosabbnak találták, mint a második napit, bár a Nagymező mészégetői nem tetszettek nekik. Ilyen jellel még nem találkoztak és nem voltak igazán meglepedve a pöttyös patkóval, mint jellel. Bár úgy érezték, hogy a második napi térképen több következetlenség volt, mint Nagymezőn, túltették magukat ezen és így ez nem befolyásolta túl negatívan a válaszaikat.

Terepek: Mindkét versenynapon voltak a terepen zavaró körülmények: Nagymezőn a csodás táj vette el a figyelmüket időnként, a második napon az állatok és a sok ember, leginkább az Állatkertben. Szállás: A brit csapat az Uni Hotelban lakott és azzal teljesen elégedettek voltak. Karen Darke az egyik mozgássérült vendégeknél épített akadály mentesített vizez-blokkos szobát kapta, amely kifejezetten kényelmes volt.

Étkezés: mindegyiküknek nagyon ízlett az étkezés, sőt többen úgy érezték, hogy túl sok volt és

majd le kell adni a felvett kilókat. Egyhangúlag nagyon jó volt a véleményük a magyar sörökről, úgy az árat, mint a minőséget illetően. Ez a beszélgetés is a sarki bárban zajlott.

Versenyroda: sajnos sokszor a versenyroda nem tudta megválaszolni kérdéseiket, mivel a WTOC személyzet nem volt birtokában minden információnak. Ugyanakkor nagyon értékelték a segítőkész személyzetet, akik mindent megtettek azért, hogy minden kérdésre megtalálják a választ és segíteni tudjanak.

Segítség a versenynapokon: A rendezőkről az egész csapat csak elismerően tudott nyilatkozni. A brit keresek székes versenyzőnek nyújtott segítség kitűnő volt, az arának jók, bár kicsit szűkek és a körítés teljesen megfelelő egy VB-nek. A kézmosási lehetőséget leginkább keresek székes versenyzőjük értékelték, mivel a keze még a kesztyűn keresztül is nagyon piszkos lett. Jó volt, hogy le tudta mosni.

Erdmények: a saját eredményeikről nem szóltak, bár úgy néz ki, hogy annak ellenére, hogy a brit csapat nem került érem közelbe ezúttal, úgy általában meg voltak elégedve a saját helyezésüikkel. Ők sem örültek túlságosan az eredményhirdetés csúsása miatt, és bár szerintük is volt igazság az egyik óvasban, az óvasok zömét megalapozatlannak tartották.

Magyarország: a csapat zöme töltött egy pár napot Budapesten is és Miskolcon is elementet várost nézni, fürödni stb. Kivétel nélkül terveznek a jövőben látogatást Magyarországra, mivel nagyon jól érezték magukat. A tatolcai barlangfürdő és a diósgyőri vár volt a két kedvenc.

Időjárás: A megre fel voltak készülve, de nem számítottak arra, hogy ilyen magas lesz a páratartalom.

Grant Roy

MEGVALÓSUL-E AZ ESÉLYEGYENLŐSÉG?

Interjú Scultéty Márton csapatvezetővel, versenyzővel

A magyar trail-o csapat csapatvezetője és 11. helyével együttall legeredményesebb versenyzője Scultéty Márton volt. Vele beszélgettünk a verseny után.

Hogy kezdte a trail-o-t, hiszen Téged nem erről az oldaladról ismertünk meg?

A 2005-ös ROB-on tartott versenyen indultam először. Szeretek kipróbálni mindenféle, a tájékozódásra épülő újfajta sportágat, mert hagyományos tájfutóversenyből már akkor is túl voltam a nyolcszázadikon. A trail-o-ban az is jó, hogy megtanulja az ember végre a szimbólt is nézni, ami a normál tájfutáshoz sem árt ugye, de én előtte eléggé lusta voltam a kódon kívül mást nézni a szimbólból.

Rendszeresebben csak 2008-ban kezdtem el trail-o versenyeken indulni, amikor az MTF Sz pályázati felelőseként általam kitalált, határon átnyúló trail-o versenysorozatról szóló uniós pályázat befutott. Így „hivatalból” segédkeztem a versenyek megvalósulásában, és indultam is szinte mindegyiken. Mivel a tavalyi open kategóriás válogatottak mindhárman a VB rendezőgárdában vállaltak feladatot, és így Fehér Ferit kivéve nem válogatottak idein, különösebb készülék nélkül, már az első 3 válogatóversenyből bekerültem a mostani VB-csapatba is.

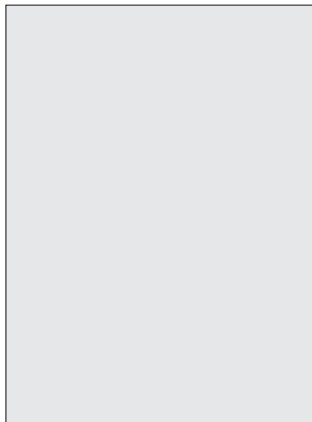
Először úgy tűnt, hogy a VB mezőny sem fog problémát jelenteni, hiszen első nap 4. voltál.

Igen, de én ezt nem tudtam örömmel megélni. A verseny végén még eleve 3. voltam, de aztán a svédek reklamációjára töröltek egy pontot. Volt két idegesítő hibám is. Az első (időmért) ponton nem láttam minden bóját, és így rossz választ adtam az egyébként elég könnyű pontra. Messze voltak a bóják (az egykori pályás töbröt kellett áttekinteni a Nagymező keleti szélén), és a

fényviszonyoknak (az erdő árnyékának) köszönhetően az elől rajtolók hasonló módon szenvedtek. A végén is volt egy gyermek hibám – nem számoltam minden bóját, és így rossz választ adtam az egyébként jól megoldott feladatra.

Nem szolgálta a vidámságomat, hogy nem láttam rendszert a pontok törlésében. A para kategóriában is töröltek egy pontot a fényviszonyok miatt, de nálunk nem, pedig téma volt. A svédek óvása is érdekes volt, mert a mezőny nagy részének nem volt problémája azzal a ponttal.

Második nap aztán lecsúsztal az összegzett 11. helyre. Mi volt a probléma?

Marci verseny közben

Fotó: Kovalcsik I.

Alapvetően semmi. Az első nap elég nagy biztonsággal lehetett jó válaszokat adni, ha a pontos térképen elmozgott az ember azzal, hogy több szögből benézze a bójákat. A második nap sokkal kevésbé lehetett a térképre hagyatkozni, így ezért, ill. mert néha egyszerűen nem jöttem rá a megoldási módszerre, inkább érzésre adtam válaszokat, amik sokszor nem jöttek be.

Paradox módon sokkal jobban idegesített, hogy az első nap a 25 pontból elhibázott 4 közül a fenti említett kettő

elkerülhető lett volna, mint a második napi, a 20 pontból összehozott 7 hibám. Két hibával kevesebb már dobogón vagyok.

Egyébként nem csak én vándoroltam sokat az eredménylistán, az első napi élboly mind rontott, és az összetett dobogósok hátulról jöttek fel.

Apropó, mi volt a véleményed a térképekről? Többször olvashattuk itt az újságban, hogy a térképek megcsúszott készítése hátráltatta a pályakitűzést.

Az első model event, ill. verseny nap térképe kifejezetten a trail-o számára készült, és nagyon jók voltak. A készítők – Kelemen Janó ill. a Forrai testvérek – alaposágának ismeretében mondjuk nem is vártunk rosszat, az utóbbiakat épp én ajánlottam Nemesházi Lacinak.

A második terepbemutató és verseny nap egyaránt a Csanyikban volt. 2002-ben ugyebár lement itt egy sprint OB, de most a VB-re gyakorlatilag teljesen újrajakarta Less Áron a térképet, ami tudtommal szintén nem kapott kritikát. Ennek ellenére a trail-o-hoz, ahol 1 méteresnél ill. 1 fokosnál kisebb eltérések is érezhetőek, ez gyengébb volt, mint az első napi. Ugyanakkor meg kell hagyni, hogy a fennsíkon légifotó alapján át lehetett venni a jelleghatárokat és sok volt a pontszerű objektum, a Csanyikról szerintem jóval nagyobb kihívás volt 4000-es térképet készíteni.

Összességében mi volt a véleményed a trail-o VB-ről?

Hát, meglehetősen negatív benyomásaim vannak. Rendezéssel jó volt, a szervezőgárda igazán kitett magáért, de több dolog szerintem őket is csak fölöslegesen fárasztotta.

Nem értem például, hogy a két verseny napot megelőzően miért kell a szó szoros értelmében model event-et tartani, kora reggeli pályaeépítéssel és utána ellenőrzőbírói molyolással, rajtoltatással, stb., amikor a futó VB-n is ezek csak szabadon végezhető edzések.

Ez azért volt számomra lényeges, mert a model event-ek (ill. az első versenynap is) egybeesett a futó VB számaival. Márpedig nekem, aki éveken át voltam a futó szakágban válogatott, aztán dolgoztam pozícióban és a háttérben is a válogatott mellett, és 2003 óta az összes VB-t élőben követtem, egy „tökönrszúrással” ért (volna) fel pont egy hazai VB kihagyása, csak mert az ellenőrzőbíró még igazgatja a trail-ó terepbemutató bójáit...

Hasonló módon az is irritált, hogy a sprint döntőt elvileg nem nézhettük volna meg a helyszínen, mert hogy az versenyterep volt nekünk 2 nappal később. Ezt az információt csapatvezetőként szépen továbbadtam a tagoknak, majd az open kategóriában induló csapatrésznünk közösen negligálta... Nem tudom egyébként milyen előnyünk származott abból, hogy a helyszínen jártunk, hiszen amit ott láttunk, az a 6 országban sugárzott TV-közvetítésekben is látható volt.

Az is elég neveléses volt, hogy már a két versenynap közti csapatvezetői értekezleten arról volt szó, hogy miként lehet majd óvni másnap, és aztán a verseny végén tényleg egymást érték az óvások. Mivel nem láttam sok rációt abban, hogy első nap mi alapján töröltek pontokat, aznap mi is próbálkoztunk, de ekkor minden óvást elutasítottak. Pedig egy rossz pont aznap is volt, ahol állítólag egy utolsó pillanatos ellenőrzőbírói beavatkozás miatt kerültek edőbb a bójákat tartó karók az eredetileg kiszemelttől. Igaz, erre nem volt óvás, a többség tippelt és ráhibázott, Fehér Fecó szívott vele, de nekem az volt a benyomásom, hogy az eredményhirdetés és az arra gyülekező IOF-potatálók miatt aznap minden óvás halálra volt ítéelve.

További negatív tapasztalatom volt, már korábban is, de számomra itt a VB-n volt igazán egyértelmű, hogy a célkitűzések ellenére a jelenlegi lebonyolítási formában egyáltalán nem valósul meg az esélyegyenlőség. A para kategóriában ugyanis jelenleg bárki indulhat, akinek valamilyen „fogyatékosságról” orvosi

igazolása van, így jellemző, hogy mozgásukban egyáltalán nem korlátozott egykori tájfutók versenyeznek a kerekesszékesekkel. Akik tájfutó-térképet és jelkulcsot eleve csak néhány éve láttak először, de ami még nagyobb baj, hogy mivel a szintidő a pálya teljesítésére többnyire ugyanaz, vagy csak minimális eltérés van, az előbbieknél jóval több lehetőségük van több szögől megvizsgálni a pontokat, és így hülyére verik a kerekeseiket. Most a csapatverseny eredményhirdetésén a 9 para kategóriából kettő tűnt a mozgásában korlátozottnak – nekik is csak botjuk volt, nem kerekesszékek.

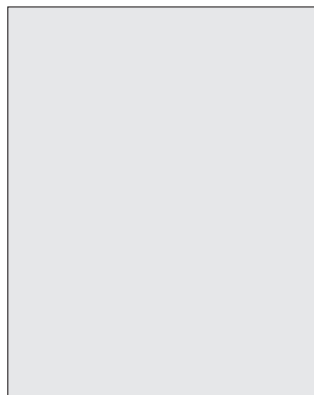
Hogy értekeled a magyar csapat, ill. azok tagjainak eredményét?

A para kategóriában Bíró Fruzi utolsó pillanatos várandós anyukaként állalta a versenyzést, és végül a második versenynap reggelén zajlott le sikeresen a szülés. Ha egy napot még vár a baba, ő könnyen dobogós lehetett volna, hiszen hozzáam hasonlóan a 4. helyen végzett első nap, és valamilyen érthetetlen oknál fogva második nap a para kategória (mozgásában ugyebár nem korlátozott) élbolya, akik első nap nagyjából olyan eredményeket értek el, mint az open-esek, elég gyatra eredményeket hoztak.

A kerekesszékeseknél – Gabnai Nóra, Beke Viktor, ill. a második nap Toldi Marika – tökéletesen látszik az, amit feljebb írtam: az első napi laposabb és egzaktabb pályán szerintem jó közepmezőnybeli eredményeket értek el, míg a második versenynap, ahol már csak a szint miatt is nehezebben lehetett mozogni, a mezőny végén végeztek.

Openben Hites Viktor 15. helye is jó, főleg hogy ő is csak mostanában lendült bele ebbe a szakágba. Fehér Fecó (27. hely) viszont sajnálom, mindannyiunk közül ő készült a legkomolyabban erre a VB-re, de első nap több figyelmetlenségre volt, és hozzáam hasonlóan másnap sem tudott javítani.

A csapatversenyben, ahová idén a második napi verseny alapján a 2-2 jobb parás és openes versenyző számított országonként, szerettünk volna jó

Melyik a jó válasz?

Fotó: Kovalcsik I.

eredményt elérni, Fruzi kiesésével és az egész csapat gyenge másnapi eredményével azonban nem mást, mint az utolsó helyet sikerült elhozni. Az első napi eredmények alapján másodikak lettünk volna...

Jövőre Trondheimben lesz a trail-o VB, milyen magyar csapat várható azon?

Ezzel még senki nem foglalkozott, meg lehetően drága lesz az a VB. Engem az idei után nem nagyon motivál, maximum ha a Temp-O formában rendezik, de jövőre kitűztem magamnak célként a nagyatádi ironman verseny teljesítését is, ami időben meglehetősen egybeesik ezzel.

MI AZ A TEMP-O?

A Temp-O egy olyan válfaja a trail-o-nak, ahol minden pont időmért (és melleleg SI-vel megy az időmérés/válaszadás). Most a VB-n az IOF trail-o bizottsága rendezett egy ilyen bemutatót az utolsó nap, amin persze nem voltam ott, mert egybeesett a hosszútáv döntőjével. Az egy pontból történő válaszolás kényszere kiegyenlítettebb viszonyokat teremt a mozgáskorlátozottak felé. Biztos vagyok benne, hogy hamarosan lesz ilyen verseny itthon, mert több potenciális versenyrendező is van, aki már a mostani bemutatótól függetlenül ebbe az irányba tervezett elmozdulni.

